

Arrest

**nr. 341 947 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 6 april 2023, heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 april 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 25 juli 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 20 november 2024.

1.3. Op 30 januari 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en bent geboren in Abanaale, Afoooye, Lower Shabelle waar u verbleef tot uw vertrek. U behoort tot de Bioade, subclan van de Hawiye. U ging in Abanaale naar de Koranschool, en hielp uw moeder met het huishouden en met haar winkel. Soms bezocht u uw tante, H.(...), in Afoooye.

Op 15 oktober 2022, werd er ter gelegenheid van uw afstuderen van de Koranschool een ceremonie georganiseerd waarbij u een tekst uit de Koran voorlas. Uw neef, A.(...), was aanwezig en werd verliefd op uw stem. Hij vroeg om mee met u naar huis te wandelen maar u weigerde dit. De volgende dag kwam hij naar uw ouderlijk huis en vroeg hij uw vader om uw hand. Uw vader overlegde dit met uw moeder en u maar zowel uw moeder als u weigerden het huwelijk aangezien A.(...) lid was van Al-Shabaab. A.(...) kwam wederom langs bij uw vader en uw vader legde uit dat jullie weigerden maar dat hij wel een relatie met u kon starten om u te overtuigen. A.(...) was het er niet mee eens aangezien het de vader is die de hand van de dochter geeft. De dag erop kwam hij naar uw huis en ontvoerde hij zowel uw vader als u. Jullie werden voor een nacht opgesloten en de volgende dag werd uw huwelijkscontract afgesloten met A.(...) in het bijzijn van de Emir en twee getuigen. Hierna bracht A.(...) uw vader en u terug naar jullie huis en vertrok hij waarop u vluchtte naar uw tante in Afoooye. Al-Shabaab arresteerde vervolgens uw vader maar na een onderhandeling met de ouderen van het dorp werd hij vrijgelaten aangezien uw familie ook niet wist waar u was. A.(...) kwam u meermaals zoeken bij uw tante thuis maar u verbleef op dat moment bij de buurvrouw van uw tante. U besliste vervolgens om met de hulp van uw tante, H.(...), alsook uw tante die in de Verenigde Staten woont uit Somalië te vluchten. U reisde via Turkije en Griekenland naar België alwaar u op 7 april 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij binnenkomst verklaarde u 16 jaar oud te zijn.

Hiernaast werd u door uw tante, F.(...), die tevens de moeder van A.(...) is, gediscrimineerd aangezien uw grootmoeder en uw overgrootmoeder boon waren. De mensen in uw dorp discrimineerden u eveneens aangezien u boon was. U vreest verder bij terugkeer dat u herbesneden zou worden door uw tante, F.(...). U heeft momenteel een Sunna besnijdenis en vreest dat u een Farraonische besnijdenis zou moeten ondergaan.

Uw vader, moeder, broers en zussen wonen momenteel nog in Abanaale en stellen het goed.

Bij terugkeer vreest u A.(...) en zijn moeder, F.(...). U vreest ook verder gediscrimineerd te worden door uw verwantschap met boon.

U legt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming twee besnijdenisattesten voor. Verder legt u eveneens een geboorteakte, een identiteitscertificaat alsook documenten betreffende hoe om te gaan met stress en ademhalingsoefeningen voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder kan er, voor wat uw leeftijd betreft, nog het volgende worden opgemerkt. U gaf tijdens de registratie van uw verzoek om internationale bescherming aan geboren te zijn op (...) 2006 (zie Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 07.04.2023), en u verklaarde uzelf op dat moment dus 16 jaar oud. Overeenkomstig de beslissing door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, kon u niet worden beschouwd als minderjarige. Het medisch onderzoek d.d. 24 april 2023 concludeerde immers dat uw leeftijd werd bepaald op 21,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Uw geboortedatum werd vervolgens aangepast naar (...) 2004. U tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 november 2024 gevraagd wanneer u was geboren, verklaarde u op (...) 2006 geboren te zijn (CGVS p. 4). Er werd u vervolgens tijdens uw onderhoud op het CGVS verteld dat uit een leeftijdstest was gebleken dat u (ten laatste) in het jaar 2004 geboren zou zijn en dat er daarvan uitgegaan zal worden (CGVS p. 4). De vaststelling dat u zich onterecht als

minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Uw leeftijd is immers een essentieel element van uw identiteit en levensomstandigheden in uw land van herkomst en vormt het kader van het aangehaald asielrelaas. Dat u in werkelijkheid meerderjarig bent, verandert niet alleen uw positie die u in uw verhaal inneemt, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van u verwacht kan worden.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met A.(...).

1. U legt vage, inconsistente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de band die u had met A.(...) en zijn moeder F.(...) vóór het huwelijksaanzoek, en over de houding van F.(...) ten aanzien van uw gezin.

- Uw tante vroeg vaak aan uw moeder waarom ze getrouwd was met een man die banden had met de boon (CGVS p. 17). Uw tante noemde jullie dan ook boon (CGVS p. 22). Indien u kinderen zou krijgen met A.(...) zouden zij bovendien ook verwant zijn met de boon (CGVS p. 24). U hiermee geconfronteerd verklaart u dat ze u inderdaad beledigde maar ook wou dat haar zoon met u trouwde (CGVS p. 24). **Het valt niet te rijmen dat u enerzijds gediscrimineerd zou worden door uw tante, F.(...), omdat uw grootmoeder en overgrootmoeder aan vaderszijde boon zouden zijn geweest maar dat ze anderzijds wel zou gewild hebben dat haar zoon met u zou trouwen (CGVS p. 23, 24).**

- **Uw verklaringen zijn vaag omtrent wanneer en waar u A.(...) voor het eerst zag.** U verklaart dat jullie elkaar voor het eerst hebben gezien tijdens de ceremonie op 15 oktober 2022 (CGVS p. 20). U nogmaals gevraagd wanneer u A.(...) voor het eerst heeft gezien verklaart u dat u hem altijd op bezoek zag gaan bij zijn moeder (CGVS p. 21). U verklaart verder dat u nog nooit met A.(...) had gesproken voor de ceremonie en het huwelijk. Onmiddellijk erna verklaart u echter dat jullie ook met elkaar spraken toen A.(...) op bezoek kwam bij jullie thuis (CGVS p. 21). Jullie spraken dan wel niet veel met elkaar (CGVS p. 21). **Het is opmerkelijk dat u eerst verklaart A.(...) voor het eerst te hebben gezien op de ceremonie om vervolgens te verklaren dat u hem heel de tijd op bezoek zag gaan bij zijn moeder en dan te verklaren dat hij ook op bezoek kwam bij jullie thuis.**

2. Uw verklaringen zijn vaag en weinig aannemelijk betreffende het huwelijksaanzoek van A.(...).

- **Het is weinig geloofwaardig dat A.(...) uw hand vroeg aan uw vader en dat uw vader dit met u ging bespreken maar dat er geen enkele concrete afspraak werd gemaakt over de modaliteiten van het huwelijk, noch over uw toekomstig leven als getrouwde vrouw (CGVS p. 22-23).** Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat uw vader zich zou informeren naar hoe dit huwelijk in elkaar zou zitten, waar jullie zouden wonen, wat de bruidsschat zou zijn, of A.(...) reeds andere vrouwen had, etc. U wist zelfs niet waar A.(...) woonde (CGVS p. 21).

- **Het is gezien de Somalische traditie opmerkelijk dat uw vader het huwelijksaanzoek van A.(...) weigerde omdat u dit niet wou, u heeft het huwelijk ook niet overwogen, maar hij dan wel voorstelde aan A.(...) om een relatie met u te beginnen (CGVS p. 22).** U overwoog het huwelijk namelijk niet omdat A.(...) lid was van Al-Shabaab en zijn moeder jullie discrimineerde. Indien u een relatie met hem zou starten zouden deze zaken echter niet veranderen (CGVS p. 22).

3. Uw verklaringen zijn eveneens weinig aannemelijk betreffende de gebeurtenissen na het gedwongen huwelijk.

- **Het is weinig aannemelijk dat A.(...) uw vader en u terugbracht naar Abanaale en jullie er alleen liet (CGVS p. 22).** U was het namelijk duidelijk niet eens met het huwelijk. Bovendien verklaart u dat het in Somalië de gewoonte is dat na de huwelijksceremonie het meisje meegaat met haar man (CGVS p. 25). U alleen thuis laten gaf u eveneens de kans om te ontsnappen, wat u ook deed. Diezelfde dag vluchtte u namelijk van Abanaale naar Afgooye (CGVS p. 25).

- Nadat A.(...) erachter kwam dat u gevlucht was werd uw vader gearresteerd en opgesloten. Na vier dagen werd uw vader echter vrijgelaten omdat ze dachten dat uw familie ook niet wist waar u was (CGVS p. 25). **Het valt echter niet te rijmen dat uw vader enerzijds werd vrijgelaten omdat Al-Shabaab geloofde dat uw familie niet wist waar u was maar dat anderzijds A.(...) u wel nog twee keer ging zoeken bij uw tante in Afgooye (CGVS p. 28).** U hiermee geconfronteerd verklaart u dat A.(...) u nog kwam zoeken bij uw

tante om zeker te zijn (CGVS p. 28). **Het blijft echter bevreemdend dat Al-Shabaab uw vader zou vrijlaten indien er vermoedens waren dat u bij uw tante in Afgooye was.**

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met A.(...).

Hiernaast haalt u aan dat u gediscrimineerd werd omdat de moeder van uw vader en de moeder van uw grootvader boon waren (CGVS p. 23). U behoort zelf echter tot de Bioade, subclan van de Hawiye (CGVS p. 10). U verklaart dat het woord boon clan betekent en dat uw grootmoeder werd gediscrimineerd omdat ze er deel van was (CGVS p. 23). U gevraagd of er onderverdelingen zijn binnen boon verklaart u het niet te weten omdat u het niet aan uw vader heeft gevraagd (CGVS p. 23). Erna verklaart u dat u het wel heeft gevraagd en dat boon een clan is zoals andere Somalische clans (CGVS p. 24). De term boon wordt in Somalië voornamelijk gebruikt als denigrerende term voor mensen met een lage status, een gewone burger of mensen met een lage kaste aan te duiden (zie blauwe map, stuk 1 en 4). Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw vader naar zijn moeder zou verwijzen als boon en u zou vertellen dat boon een gewone Somalische clan betreft. Verder haalt u aan dat de mensen in uw dorp en uw school u ervan beschuldigden boon te zijn (CGVS p. 17, 18). Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève te worden beschouwd.

U haalt eveneens een vrees voor een herbesnijdenis aan (CGVS p. 15). U legt twee medische attesten voor. Uit het medisch attest (d.d. 11/4/2023) blijkt dat u een besnijdenis type I heeft ondergaan (zie groene map, stuk 1). Uit een ander medisch attest (d.d. 18/11/2024) blijkt dat u type II bent besneden (zie groene map, stuk 2). U verklaart zelf dat u volgens de Sunna manier besneden bent (CGVS p. 15). U vreest dat F.(...) u zou herbesnijden naar een besnijdenis type III of een Faraonische besnijdenis (CGVS p. 15). F.(...) belde naar uw tante in Afgooye in november 2022, nadat A.(...) en u getrouwd waren (CGVS p. 15, 16). Het was de eerste keer dat ze dreigde met die besnijdenis (CGVS p. 26). Uw zussen, die eveneens Sunna besneden zijn, bedreigde F.(...) niet (CGVS p. 16). Uw zussen en u konden tot uw vertrek uit Abanale bovendien in uw herkomst dorp verblijven zonder de dreiging van een herbesnijdenis. De concrete aanleiding tot de dreiging was dus uw gedwongen huwelijk met A.(...). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het gedwongen huwelijk en dus ook niet aan de dreiging van F.(...) omtrent de herbesnijdenis (zie supra). Verder dient er ook opgemerkt te worden dat er geen indicaties zijn dat de besnijdenis in verschillende fases wordt uitgevoerd in Somalië. De besnijdenis wordt als een éénmalige procedure uitgevoerd. Een herbesnijdenis wordt niet omschreven als een veelvoorkomende praktijk (zie blauwe map, stuk 2). U maakt niet aannemelijk dat uw situatie hierop een uitzondering vormt en u een persoonlijke vrees voor herbesnijdenis hebt bij terugkeer.

Betreffende de door u neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en het ontvangsbewijs (zie groene map stukken, 3, 4 en 5) dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en een uniform en betrouwbaar registratie- en verificatiesysteem door de Somalische overheid en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022, blauwe map, stuk 3). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde geboorteakte en identiteitsbewijs op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas, op te heffen. Uw advocaat liet nog weten dat u de originele geboorteakte afgaf voor uw leeftijdstest, dit geeft echter geen impact op bovenstaande.

Verder legt u eveneens een algemeen document neer met informatie over hoe om te gaan met stress (zie groen map, stuk 6). U kreeg deze documenten van uw psycholoog zodat u ademhalingsoefeningen kon doen (CGVS p. 18). Deze documenten zijn niet van dien aard dat zijn bovenstaande vermogen te wijzigen aangezien het om algemene documenten gaat en ze geen uitspraak doen over uw mentaal welzijn of eventuele problemen hieromtrent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians(20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontploffte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 6 december 2024 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen (zie groene map, stuk 7). Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 25 maart 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure mogelijk is op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

De verzoekende partij heeft zich in de voorliggende zaak echter op basis van artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet op 31 maart 2025 verzet tegen de behandeling van het dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het voorgaande wordt geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7, 57/1, § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, samen gelezen met de artikelen 10, 12 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van de artikelen 1, 4, 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Conventie van Istanbul), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de vergewisplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster meent dat zij nood heeft aan een gendersensitieve procedure en blijk geeft van bijzondere procedurele noden. Zij verwijst naar arresten van het Hof van Justitie en verwijst ook naar de *“COI Focus Somalië: vrouwen in Al Shabaab gebied”* van 2 juli 2024. Zij verwondert er zich over dat de commissaris-generaal met geen woord rept over deze landeninformatie.

Verzoekster benadrukt dat zij geïnfibuleerd is en dus reeds eerdere vervolging heeft ondergaan, er is zo een risico op verdere vervolging. Zij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 25 november 2024 met nr. 261 439. Door wat zij meegemaakt heeft, hadden haar bijzondere procedurele garanties moeten worden geboden en kon de standaard geloofwaardigheidsbeoordeling niet toegepast worden.

Verzoekster betwist de medische leeftijdsbepaling.

Zij volhardt in haar asielmotieven en uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Zij werd wel degelijk gedwongen te huwen met haar neef, een Al Shabaab-lid en vreest een herbesnijdenis van de sunna besnijdenis naar een faraonische besnijdenis door haar tante, de moeder van deze neef.

Verzoekster wijst erop dat zij als terugkeerder uit het Westen een risico loopt bij terugkeer naar Somalië.

De veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, Lower Shabelle, werd onvoldoende grondig bekeken. Verzoekster verwijst naar landeninformatie.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stukken:

- CEDOCA, COI Focus *“Somalië: vrouwen in Al-Shabaabgebied”*, juli 2024 (stuk 3);
- een kopie van een geboortecertificaat en een kopie van een certificaat van identiteit, beiden afgeleverd op 4 juni 2023 in Somalië (stuk 4);
- de beslissing van de Dienst Voogdij van 9 mei 2023 dat verzoekster ouder is dan achttien jaar, de medische bevindingen inzake haar leeftijdsonderzoek van 24 april 2023 en mailcorrespondentie hierover tussen verzoeksters raadsman en de Dienst Voogdij (stuk 5);
- steunbrieven (stuk 6);
- foto's waarop verzoekster te zien is in België (stuk 7);
- video's van verzoekster (stuk 8).

3.2.2. Op 25 maart 2025 dient de commissaris-generaal een verweernota in, waarin hij verwijst naar volgende informatie en de weblinken bijvoegt:

- CEDOCA *“COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)”* van 20 februari 2025 (update);
- EUAA *“Country of origin report Somalia: Targeted Profiles”* van september 2021;
- EUAA *“Country of origin Information Report: Somalia security situation”* van september 2021.

In de verweernota repliceert de commissaris-generaal op het verzoekschrift en gaat in op de ondergane VGV en de aangevoerde vrees bij een terugkeer omwille van een verblijf in Europa.

3.2.3. Op 14 oktober 2025 dient verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende informatie en er de weblinken van vermeldt:

- CEDOCA "COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)" 20 februari 2025;
- EUAA "Somalia: Major political, security, and humanitarian developments (Q24-2025)" 13 augustus 2025 ;
- EUAA "COI report Somalia : security situation" van mei 2025 ;
- COI Focus "Somalië : veiligheidssituatie" van maart 2025;
- "Algemeen Ambtsbericht Somalië" Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, maart 2025;
- Human Rights Watch "World report 2025: Somalia";
- CEDAW, Z.E. and A.E. v. Switzerland, CEDAW/C/91/D/1711/2021, 21 juli 2025;
- "Failing State: the resurgence of al-Shabaab in Somalia" Ashley Jackson Phd, in "War on the Rocks", 3 juni 2025;
- Institute for the Study of War: *Africa File*, may 1, 2025; *AU, Turkey, and United States Surge to halt al shabaab ; DRC peace Talks; Uganda's Role in the Eastern DRC*, 1 May 2025;
- "Lower Shabelle Farmers struggle between Al-Shabaab Threats and Government Neglect" HORN OBSERVER, 29 januari 2025;
- ACLED "Situation Update / October 2024 Controversy over electoral reform sparks debate in Somalia amid al-Shabaab operation" 28 oktober 2024;
- UNOCHA "Afgooye displacement map" June 2025.

Volgende stukken worden bij deze aanvullende nota gevoegd:

- schoolrapporten (stuk 1);
- attest taalopleiding Nederlands zomerschool (stuk 2);
- werkfiche periode juni 2024- oktober 2025 (stuk 3);
- psychologisch verslag van 19 augustus 2025 opgesteld door A.B., klinisch psycholoog (stuk 4);
- Afgooye displacement map (stuk 5)

3.2.4. Op 17 oktober 2025 deelt de commissaris-generaal volgende informatie met weblinken mee, nadat de Raad overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet hiertoe een vraag had gesteld:

- EUAA "Country Guidance: Somalia" van oktober 2025;
- EUAA "Country of Origin information Report Somalia: Country Focus" van mei 2025;
- EUAA "Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation" van mei 2025 ;
- EUAA "Country of Origin Information Query Somalia : Major political, security, and humanitarian developments" 13 augustus 2025 ;
- COI "Focus Somalië : Veiligheidssituatie" van 25 maart 2025 (update).

Volgend rapport wordt bijgevoegd:

- LIFOS, Migrationsverket "Somalia - Female genital mutilation" Report (translation) van 13 mei 2025.

3.2.5. Op 17 oktober 2025 dient verzoekster een tweede aanvullende nota in, met daarbij volgend stuk:

- een brief geschreven door verzoekster (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond,

ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk met A.(...)

- verzoekster legt vage, inconsistente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de band die ze had met A.(...) en zijn moeder F.(...) voor het huwelijksaanzoek, en over de houding van F.(...) ten aanzien van verzoeksters gezin;

- verzoeksters verklaringen betreffende het huwelijksaanzoek van A.(...) zijn vaag en weinig aannemelijk;

- verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen na het gedwongen huwelijk zijn eveneens weinig aannemelijk;

(ii) verzoekster zou gediscrimineerd zijn omdat de moeder van haar vader en de moeder van haar grootvader boon waren; het is weinig aannemelijk dat verzoeksters vader haar zou vertellen dat de term boon een

gewone Somalische clan betreft, terwijl dit een denigrerende term is voor mensen met een lage status; dat verzoekster ervan werd beschuldigd boon te zijn, is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging te worden beschouwd;

(iii) verzoekster is besneden type II en vreest een herbesnijdenis; ze verklaart volgens de sunna manier besneden te zijn maar ze vreest dat F.(...) haar zou herbesnijden naar een besnijdenis type III of een faraonische besnijdenis; de aanleiding tot deze concrete dreiging was verzoeksters gedwongen huwelijk met A.(...); er kan geen geloof worden gehecht aan het gedwongen huwelijk en dus ook niet aan de dreiging van F.(...) omtrent de herbesnijdenis; daarbij komt dat een herbesnijdenis niet wordt omschreven als een veelvoorkomende praktijk;

(iv) de Somalische documenten die verzoekster voorlegt, hebben een beperkte bewijswaarde, de Somalische geboortekte en identiteitsbewijs volstaan op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas op te heffen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Lower Shabelle en wordt geconcludeerd dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haren hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert aan dat artikel 60, § 3 van het Verdrag van Istanbul de lidstaten verplicht om een gendersensitieve opvang- en asielpcedures te introduceren. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (C-621/21 van 16 januari 2024; C-646/21 van 11 juni 2024; C-608/22 en C-609/22 van 4 oktober 2024) over het begrip “sociale groep” en over de gendergerelateerde vervolging van Afghaanse vrouwen. Verzoekster meent dat de situatie in Somalië voor vrouwen onder de terreurgroep Al-Shabaab gelijkaardig is als de situatie van Afghaanse vrouwen onder de taliban.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift dus een uitvoerig theoretisch betoog aangaande een gendersensitieve procedure en de stelling dat in bepaalde gevallen het noodzakelijk kan zijn om bijzondere procedurele noden te garanderen zodat zij aanspraak kan maken op haar rechten en kan voldoen aan haar verplichtingen tijdens de procedure om internationale bescherming. De Raad ontwaart in dit veeleer theoretisch betoog echter geen concrete en persoonlijke elementen die verzoekster zouden hebben verhinderd om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aan te geven waarom er in haren hoofde bijzondere procedurele noden voorhanden waren, laat staan dat zij concretiseert welke bijkomende steunmaatregelen zich

opdrongen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster “nee” heeft geantwoord toen haar op 20 juni 2023 bij de DVZ werd gevraagd of zij een beroep wenste te doen op bijzondere procedurele noden (administratief dossier, map 7, Inventaris en Documenten DVZ).

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat dit op een normale wijze plaatsvond, dat verzoekster haar verhaal op een volwaardige manier heeft kunnen uiteenzetten en dat verzoekster bevestigde dat zij alles heeft kunnen vertellen over haar problemen, dat zij de vragen goed begrepen heeft en dat zij de tolk goed begrepen heeft (administratief dossier, map 4, notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 28). Verzoeksters advocaat was ook aanwezig bij dit onderhoud. Verzoekster toont dan ook niet aan de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat er in haren hoofde geen specifieke steunmaatregelen dienden te worden verleend.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij terugkeer naar Somalië vreest verzoekster haar neef en haar tante. Haar neef is een lid van Al-Shabaab en heeft haar gedwongen met hem te trouwen, haar tante (moeder van deze neef) zou verzoekster willen herbesnijden van type II naar type III. Verzoekster vreest ook discriminatie omdat ze beschouwd werd als “boon” en in het verzoekschrift maakt ze melding van een vrees als terugkeerder uit het Westen.

3.3.5.2. In het licht van de door verzoekster aangehaalde vrees is het relevant in te gaan op de vervolgingsgrond “*behoren tot een specifieke sociale groep*”, te meer verzoekster in haar verzoekschrift haar verschillende vrees verbindt aan deze vervolgingsgrond.

3.3.5.3. Hierover oordeelt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name:

(1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

(2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C- 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, pt. 89).

Het Hof van Justitie benadrukt verder dat bij de uitlegging van de bepalingen van de richtlijn 2011/95 niet enkel moet worden gekeken naar het algemene opzet en de doelstelling van deze richtlijn, doch tevens naar “*het Verdrag van Genève en de andere toepasselijke verdragen als bedoeld in artikel 78, lid 1, VWEU. Tot die verdragen behoren onder meer het Verdrag van Istanbul en het CEDAW*”. Het Hof van Justitie brengt hierbij verder in herinnering dat, luidens het Verdrag van Istanbul, “*de gelijkheid tussen vrouwen en mannen onder meer het recht [inhoudt] van iedere vrouw in op bescherming tegen alle vormen van gendergerelateerd geweld, alsook het recht om niet te worden gedwongen te trouwen, om zelf te kiezen of zij een geloof wil aanhangen, om eigen politieke opvattingen te hebben en deze te uiten, en om eigen levenskeuzen te maken, met name op het vlak van onderwijs, beroepsloopbaan of activiteiten in de publieke sfeer.*” (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K.L. t. Nederland, pt. 36-37; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, pt. 37 en 44□47).

Het Hof van Justitie stelt verder: “*Daarnaast wordt in de tweede alinea van dat artikel 10, lid 1, onder d), onder meer gepreciseerd dat „terdege rekening [dient te worden] gehouden met genderspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd*”. Deze bepaling moet worden gelezen in het licht van overweging 30 van richtlijn 2011/95, waarin staat te lezen dat de genderidentiteit kan samenhangen met bepaalde juridische tradities en gewoonten” (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 41; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 41).

3.3.5.4. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan. Het feit dat iemand een vrouw is, is immers een aangeboren kenmerk.

Dit sluit niet uit dat vrouwen ook een bijkomend gemeenschappelijk kenmerk kunnen delen, zoals bijvoorbeeld een ander aangeboren kenmerk, een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden, zoals een bijzondere gezinssituatie, of een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is dat van de vrouwen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 42-43; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 49-50).

Hierbij veronderstelt het feit dat een vrouw zich daadwerkelijk vereenzelvigd met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen – wat inhoudt dat zij in haar dagelijks leven het voordeel van deze gelijkheid wil genieten – ten eerste, dat zij, onder meer op het vlak van onderwijs en beroepsloopbaan, de mate en aard van activiteiten in de publieke sfeer, de mogelijkheid om economisch onafhankelijk te worden door buitenshuis te werken, de beslissing om alleen of in gezinsverband te wonen en de partnerkeuze, vrij haar eigen levenskeuzen kan maken, welke keuzen bepalend zijn voor haar identiteit. Bijgevolg kan het feit dat een vrouwelijke derdelander zich daadwerkelijk vereenzelvigd met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen worden beschouwd als een „*kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat zij dit opgeeft*”. Het maakt in dat verband geen verschil dat deze derdelander niet meent een groep te vormen met andere vrouwen uit derde landen of met alle vrouwen die zich met deze fundamentele waarde vereenzelvigen. Ten tweede, kan de omstandigheid dat jonge vrouwen uit derde landen in een lidstaat van ontvangst hebben verbleven tijdens een levensfase waarin een persoon zijn identiteit vormt, en zij zich tijdens dat verblijf daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, “*een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden*” opleveren (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 43-45).

Wat betreft de tweede cumulatieve voorwaarde, wordt vastgesteld dat vrouwen door de directe omgeving als afwijkend kunnen worden beschouwd en kunnen worden erkend als personen met een eigen identiteit in die omgeving, met name ten gevolge van de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde wordt ook voldaan door vrouwen die een extra gemeenschappelijk kenmerk delen - zoals het feit dat zij zich daadwerkelijk vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen -, wanneer de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden tot gevolg hebben dat deze vrouwen wegens dat gemeenschappelijke kenmerk door de directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. Hierbij moet nader worden bepaald welke directe omgeving relevant is voor de beoordeling of deze sociale groep bestaat. Deze omgeving kan samenvallen met het gehele derde land van herkomst van verzoeker om internationale bescherming of kan meer beperkt zijn, bijvoorbeeld tot een deel van het grondgebied of van de bevolking van dat derde land (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 48-50; HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 52-54).

Hoewel verder het behoren tot een bepaalde sociale groep moet worden geconstateerd los van de daden van vervolging, waarvan de leden van die groep in het land van herkomst het slachtoffer kunnen zijn, kan niettemin discriminatie of vervolging van personen die een gemeenschappelijk kenmerk delen een relevante factor zijn wanneer bij de controle of voldaan is aan de tweede identificatievoorwaarde, moet worden beoordeeld of de betrokken groep zich in het licht van de sociale, morele of juridische normen van het betrokken land van herkomst onderscheidt van de rest (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 55).

3.3.5.5. Derhalve kunnen vrouwen als geheel worden geacht te behoren tot een “bepaalde sociale groep” wanneer vaststaat dat zij in hun land van herkomst op grond van hun geslacht blootgesteld zijn aan lichamelijk of geestelijk geweld (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 57).

Naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, kunnen zowel vrouwen uit dat land in hun geheel als meer beperkte groepen van vrouwen die een bijkomende gemeenschappelijke eigenschap delen, worden geacht te behoren tot “een bepaalde sociale groep”, wat een “grond van vervolging” kan vormen die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, pt. 62).

In het bijzonder kunnen, al naargelang de omstandigheden in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, worden geacht te behoren tot „een bepaalde sociale groep”, wat een „grond van vervolging” vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden. Hierbij moet worden verduidelijkt dat het feit dat deze vrouwen zich daadwerkelijk vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen geenszins uit politieke of religieuze motieven hoeft voort te komen opdat kan worden erkend dat er wat hen betreft sprake is van een grond van vervolging in de zin van deze bepaling. Dat neemt niet weg dat deze vereenzelviging in voorkomend geval tevens kan worden opgevat als een grond voor vervolging die verband houdt met religie of politieke overtuigingen (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, pt. 51-52).

Als daad van vervolging kan worden beschouwd een samenstel van discriminerende maatregelen ten aanzien van vrouwen die door een actor van vervolging zijn vastgesteld of worden getolereerd en die met name bestaan in het hun ontnemen van elke juridische bescherming tegen gendergerelateerd geweld, huiselijk geweld en een gedwongen huwelijk, het hen verplichten om hun lichaam volledig te bedekken en hun gelaat te verhullen, het beperken van hun toegang tot gezondheidszorg en van de vrijheid om te gaan en staan waar ze willen, het hun verbieden om een beroepsactiviteit uit te oefenen of het beperken van de uitoefening daarvan, het hun de toegang tot onderwijs en sport te verbieden en hen uit te sluiten van het politieke leven, wanneer deze maatregelen, door hun cumulatieve effect, afbreuk doen aan de eerbiediging van de menselijke waardigheid, zoals gewaarborgd door artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (HvJ 4 oktober 2024, gevoegde zaken 608/22 en 609/22, A.H. en F.N. tegen Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl).

3.3.5.6. Wat betreft de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging, vanwege het behoren tot voormelde sociale groep, stelt het Hof van Justitie, onder meer dat rekening moet worden gehouden met het feit dat “een daad van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève onder meer de vorm kan aannemen van een daad „van genderspecifieke aard”, zoals in artikel 9, lid 2, onder f), van die richtlijn is gepreciseerd. Zo bepaalt artikel 60, lid 1, van het Verdrag van Istanbul dat gendergerelateerd geweld tegen vrouwen – dat volgens artikel 3 van dit verdrag als een schending van de mensenrechten en een vorm van discriminatie van vrouwen dient te worden beschouwd – moet worden erkend als een vorm van vervolging in de zin van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève. Voorts verlangt dat artikel 60, lid 2, van het Verdrag van Istanbul dat de partijen waarborgen dat elk van de gronden van vervolging uit het Verdrag van Genève – dus ook de vervolgingsgrond „behoren tot een bepaalde sociale groep” – op gendersensitieve wijze wordt uitgelegd. (zie HvJ 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, overwegingen 54-55) en “Zoals blijkt uit punt 36, onder x), van de UNHCR-richtsnoeren inzake internationale bescherming nr. 1, die zien op de gendergerelateerde vervolging in het kader van artikel 1, onder A, punt 2, van het Verdrag van Genève, moeten de bevoegde nationale autoriteiten te dien einde informatie verzamelen over het land van herkomst die relevant is voor de behandeling van verzoeken die zijn ingediend door vrouwen, zoals hun rechtspositie, hun politieke, economische en sociale rechten, de culturele en sociale gewoonten van het land en de gevolgen van niet-naleving van die gewoonten, de frequentie van de schadelijke traditionele praktijken, het voorkomen en de vormen van het gerapporteerde geweld tegen vrouwen, de bescherming die zij genieten, de straffen die de daders van dergelijk geweld worden opgelegd en de risico's die een vrouw loopt als zij terugkeert naar haar land van herkomst nadat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend [arrest van 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 61]” (HvJ 11 juni 2024, in de zaak C-646/21, K.L. t. Nederland, overweging 61).

3.3.5.7. De vraag rijst of Somalische vrouwen kunnen worden geacht te behoren tot een “bepaalde sociale groep”. Aldus dringt zich een onderzoek op naar de sociale, morele of juridische normen die in hun land van herkomst gelden, waarbij meer bijzonder moet worden stilgestaan bij de positie van de vrouw in de Somalische samenleving en vervolgens meer in het bijzonder de praktijken rond vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) als vorm van gendergerelateerd geweld (zie punt 3.3.5.10). De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia* van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus* van mei 2025 en EASO, *Targeted Profiles Somalia* van september 2021;
- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation - Report (translation)* van 13 mei 2025, dat in het verlengde ligt van CEDOCA, COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV), van 20 februari 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)* van februari 2021.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat Somalië kan worden omschreven als een patriarchale en clan gebaseerde maatschappij, waar afstamming wordt bepaald middels de mannelijke bloedlijn en de clan bepalend is voor iemands netwerk en gemeenschap. In het clansysteem worden Somalische vrouwen beschouwd als “tijdelijke” (“*transient*”) leden, die noch tot de clan van hun vader noch tot de clan van hun echtgenoot behoren. Somalië is verder één van de meest genderongelijke landen. Vrouwen worden er over het algemeen achtergesteld in de patriarchale sociale maatschappij. Genderongelijkheid in onderwijs, de sociaaleconomische positie, het verhoogde risico om slachtoffer te worden van gender gebaseerd en huiselijk geweld en de uitsluiting van het (politieke) beslissingsniveau dragen bij tot hun veralgemeende en verhoogde kwetsbaarheid. Vrouwen zijn ondervetegenwoordigd in leiderschapsposities in de clans en in de politiek, waarbij hun deelname in het politieke systeem verder wordt gelimiteerd door discriminatie en vijandigheid in de praktijk. Gendergerelateerd geweld is een hoog vertegenwoordigd en aanhoudend fenomeen voor vrouwen in Somalië, met als meest voorkomende vormen schadelijke traditionele normen en praktijken gelinkt aan VGV; kind- en gedwongen huwelijken, fysiek en seksueel geweld, mensensmokkel en huiselijk geweld. Hoewel er bepaalde wetten rechten toekennen aan vrouwen, hebben zij in de praktijk niet dezelfde rechten als mannen en zijn zij systematisch ondergeschikt aan mannen. Somalische vrouwen hebben te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot (rechts)bescherming vanwege de man-gedomineerde systemen, beïnvloed door traditionele cultuur, religie, politieke structuren en hun afhankelijkheid van mannelijke familieleden. Vrouwen hebben in het traditionele rechtssysteem (“*xeer*”) enkel toegang tot de rechtbanken middels een mannelijke vertegenwoordiger omdat zij door de maatschappij niet als een onafhankelijk persoon worden beschouwd, doch wel als vallende onder de verantwoordelijkheid van hun mannelijke vertegenwoordigers. In het traditionele rechtssysteem wordt compensatie voor daden van gendergerelateerd geweld ook veeleer toegekend aan de mannelijke vertegenwoordiger in plaats van aan het slachtoffer. Slachtoffers van gendergerelateerd geweld worden geconfronteerd met gelimiteerde toegang tot

en beschikbaarheid van diensten, evenals de stigmatisering en vrees voor de daders, familieleden en de ruimere gemeenschap. Daders van geweld tegen vrouwen worden zelden ter verantwoording geroepen vanwege het gebrekkige rechtssysteem en de prevalerende discriminatoire sociale en culturele normen. De landeninformatie maakt ook gewag van "significante onderrapportering" van het geweld tegen vrouwen, omwille van onder meer culturele taboes, stigmatisering, een vrees voor represailles en moeilijkheden om bepaalde gebieden te bereiken en incidenten te verifiëren. Al-Shabaab draagt verder bij aan de beperking van rechten van vrouwen en hun bewegingsvrijheid.

In het verzoekschrift wordt de situatie vergeleken van Afghaanse vrouwen en meisjes met Somalische vrouwen en meisjes. De Raad treedt echter de verwerende partij bij waar zij in haar nota van 25 maart 2025 benadrukt dat de actuele situatie in Afghanistan waar de Taliban de macht heeft over het hele Afghaanse grondgebied en het land leidt, niet zonder meer vergeleken kan worden met de actuele situatie in Somalië waar de Somalische overheid een strijd voert tegen Al Shabaab die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert.

In Afghanistan is er immers sprake van een *de facto* overheidsbeleid dat leidt tot het afdwingen van gendervervolging en een geïnstitutionaliseerd kader van genderapartheid. De opeenstapeling van verschillende maatregelen die door de Taliban zijn ingevoerd en die van invloed zijn op de rechten en vrijheden van vrouwen en meisjes in Afghanistan, komt neer op vervolging. Deze maatregelen hebben onder meer gevolgen voor hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, en eengerelateerd geweld) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 71-78). In de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 wordt terdege op basis van de beschikbare landeninformatie besloten: "*For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated.*" (p.78).

Uit de COI Focus "*Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied*" van 2 juli 2024 die aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, blijkt dat de terreurgroep in de door hen bezette gebieden op een autoritaire en repressieve manier regeert (p. 5). Vrouwen worden aan specifieke regels onderworpen, zoals kledingvoorschriften, beperkingen/ verbod op tewerkstelling en beperkingen op bewegingsvrijheid (p. 6-7). Uit de landeninformatie blijkt evenwel ook dat de groepering zijn regels niet altijd consequent toepast en dat Al Shabaab tot pragmatisme gedwongen wordt wanneer vrouwen, bijvoorbeeld bij afwezigheid van een echtgenoot, zelf voor inkomsten moeten zorgen. Bronnen stellen dat bepaalde beroepen wel toegelaten zijn. Er zijn vrouwen die werken in ziekenhuizen en gezondheidscentra of als winkeliers, belastinginners, informanten, bewakers van controleposten of leraressen (p. 7). Ook hangt de situatie van de vrouw af van haar positie in de gemeenschap en haar verhouding tot de plaatselijke Al Shabaab-leden (p. 7-8).

Daarnaast wordt gendergerelateerd geweld beschreven als een veelvuldig voorkomend en hardnekkig fenomeen voor vrouwen in Somalië (EUAA "*COI Somalia: Country Focus*", mei 2025, p. 30). Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie kan echter niet blijken dat *a priori* elke Somalische vrouw slachtoffer is van gendergerelateerd geweld. De EUAA "*Country Guidance Somalia*" van oktober 2025 geeft terecht aan dat bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat vrouwen en meisjes in heel Somalië, met inbegrip van Zuid-Centraal-Somalië, Puntland en Somaliland, worden vervolgd, rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

- Leeftijd: jonge volwassen vrouwen en minderjarige meisjes behoren tot de meest kwetsbare doelwitten van gendergerelateerd geweld.
- Woongebied en actor die controle uitoefent over het gebied: vrouwen lopen een groter risico op conflictgerelateerd seksueel geweld in door conflicten getroffen gebieden in Zuid-Centraal-Somalië. Er wordt echter opgemerkt dat gendergerelateerd geweld wijdverbreid is in heel Somalië en dat huiselijk geweld als ongebreidel wordt beschreven.
- Zichtbaarheid van profiel: vrouwen in publieke en politieke functies in Somalië, gekozen functionarissen, activisten, leiders en journalisten zijn het doelwit geworden vanwege hun publieke profiel.
- Afkomst uit een ontheemde of nomadische gemeenschap: vrouwen uit ontheemde gemeenschappen en/of uit zwakke clans lopen een groter risico op seksueel en gendergerelateerd geweld. Meisjes en vrouwen met een handicap lopen ook een verhoogd risico op seksueel en gendergerelateerd geweld. De kwetsbaarheid voor gendergerelateerd geweld neemt toe als gevolg van meervoudige ontheemding, moeilijke levensomstandigheden en overvolle ontheemdenkampen.

Op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat elk Somalisch meisje en elke Somalische vrouw uit Al Shabaab-gebied het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan vervolging zal afhangen van de specifieke context. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, blijft dan ook noodzakelijk.

3.3.5.8. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen zicht biedt op een deelaspect van haar identiteit, met name haar leeftijd. De commissaris-generaal merkt in dit verband terecht op dat geen geloof kan worden

gehecht aan verzoeksters voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 9 mei 2023 blijkt immers dat verzoekster op datum van 24 april 2023 een leeftijd heeft van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Verzoekster legde daarna een geboorteakte voor. Op 25 augustus 2023 nam de Dienst Voogdij een nieuwe beslissing waarin hij de documenten niet aanvaardt en zich baseert op het resultaat van de medische test.

Waar verzoekster de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift wenst aan te vechten onder meer door te stellen dat er hevige kritiek wordt geuit tegen het leeftijdsonderzoek als methode voor het bepalen van de leeftijd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure kan worden betwist. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken.

Verzoekster had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, map 7, Inventaris en Documenten DVZ).

Verzoekster stelt in het verzoekschrift deze beroepsmogelijkheid te hebben benut wat betreft de beslissing van 9 mei 2023 en legt uit dat dit beroep zonder voorwerp is geworden, omdat op 25 augustus 2023 een nieuwe leeftijdsbeslissing werd genomen. Verzoekster maakt geen melding van een beroep tegen de nieuwe beslissing van de Dienst Voogdij van 25 augustus 2023. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing(en) van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Verzoekster heeft een geboorteakte voorgelegd, uitgegeven op 4 juni 2023, waarop de geboortedatum van 10 augustus 2006 vermeld staat (administratief dossier, map met documenten, stuk 3; stuk 4 bij het verzoekschrift) en een identiteitscertificaat, uitgegeven op 4 juni 2023 (administratief dossier, map met documenten, stuk 4; stuk 4 bij het verzoekschrift). In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betreffende de door u neergelegde geboorteakte, identiteitsbewijs en het ontvangstbewijs (zie groene map stukken, 3, 4 en 5) dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op de afwezigheid van archieven en een uniform en betrouwbaar registratie- en verificatiesysteem door de Somalische overheid en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden (zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië van 24 mei 2022, blauwe map, stuk 3). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde geboorteakte en identiteitsbewijs op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas, op te heffen. Uw advocaat liet nog weten dat u de originele geboorteakte afgaf voor uw leeftijdstest, dit geeft echter geen impact op bovenstaande.”

De Raad sluit zich hierbij aan en meent dat de voorgelegde geboorteakte en het identiteitsbewijs geen afbreuk doen aan de beslissingen van de Dienst Voogdij van 11 mei 2023 en 25 augustus 2023.

3.3.5.9. Verzoeksters vluchtrelaas

In de bestreden beslissing hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers gedwongen huwelijk met haar neef A. omwille van volgende redenen:

1) verzoekster legt vage, inconsistente en weinig geloofwaardige verklaringen af over de band die ze had met A.(...) en zijn moeder F.(...) voor het huwelijksaanzoek, en over de houding van F.(...) ten aanzien van verzoeksters gezin:

- het valt niet te rijmen dat verzoekster enerzijds gediscrimineerd zou worden door haar tante F.(...) omdat verzoeksters grootmoeder en overgrootmoeder aan vaderszijde boon zouden zijn geweest, maar dat deze tante F.(...) anderzijds wel zou gewild hebben dat haar zoon met verzoekster zou trouwen;

- verzoeksters verklaringen over wanneer en waar ze A.(...) voor het eerst zag zijn vaag: het is opmerkelijk dat ze eerst verklaart hem voor het eerst gezien te hebben op de ceremonie om vervolgens te verklaren dat ze hem heel de tijd thuis op bezoek zag gaan bij zijn moeder en dan te verklaren dat hij ook op bezoek kwam bij hen thuis;

2) verzoeksters verklaringen betreffende het huwelijksaanzoek van A.(...) zijn vaag en weinig aannemelijk:

- het is weinig geloofwaardig dat A.(...) aan haar vader haar hand vroeg en dat haar vader dit met haar ging bespreken, maar dat er geen enkele concrete afspraak werd gemaakt over de modaliteiten van het huwelijk, noch over verzoeksters leven als getrouwde vrouw;

- het is gezien de Somalische traditie opmerkelijk dat haar vader het huwelijksaanzoek van A.(...) weigerde omdat hij dit niet wou, verzoekster zelf heeft het huwelijk ook niet overwogen, maar dat haar vader dan wel voorstelde aan A.(...) om een relatie met verzoekster te beginnen; daarbij komt dat verzoekster het huwelijk niet overwoog omdat A.(...) lid was van Al-Shabaab en zijn moeder hen discrimineerde, maar dit zijn zaken die niet zouden wijzigen wanneer zij en A.(...) een relatie zouden beginnen;

3) verzoeksters verklaringen over de gebeurtenissen na het gedwongen huwelijk zijn eveneens weinig aannemelijk:

- het is weinig aannemelijk dat A.(...) verzoekster en haar vader terugbracht naar Abanaale en hen er alleen liet: dit gaf haar de kans om te ontsnappen en normaal gezien is het de gewoonte dat na de huwelijksceremonie een meisje meegaat met haar man;

- het valt niet te rijmen dat haar vader na verzoeksters ontsnapping, gevangen werd genomen en na vier dagen vrijgelaten omdat Al-Shabaab geloofde dat verzoeksters familie niet wist waar zij was maar dat anderzijds A.(...) haar wel nog twee keer ging zoeken bij haar tante in Afgoooye, het is bevreemdend dat haar vader vrijgelaten zou zijn indien er vermoedens waren dat verzoekster bij haar tante in Afgoooye was.

A. Over de band met verzoeksters neef A.(...) en zijn moeder, tante F.(...), en de houding van verzoeksters neef A.(...)

In het verzoekschrift stelt verzoekster het volgende. Haar tante F.(...) kijkt neer op het gezin van verzoekster omwille van hun verwantschap met de boon maar ook omwille van de “verkeerde besnijdenis” van verzoekster. Gezien haar positie als vrouw, kon zij echter niet ingaan tegen de beslissing van haar zoon. Zij heeft haar mening niet veranderd na het huwelijksaanzoek van haar zoon. Zoals verzoekster immers reeds aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud, reageerde de tante vol ongeloof dat verzoekster het huwelijk weigerde. Waar de verwerende partij de verklaringen van verzoekster “vaag” acht, had de *protection officer* bijkomende vragen kunnen stellen om de situatie uit te klaren, dit is echter niet gebeurd. Verzoekster vervolgt dat ze haar neef A.(...) regelmatig op bezoek zag komen bij zijn moeder maar steeds in groep en met bedekt gezicht, zoals het de gewoonte is bij leden van Al-Shabaab (verzoekster voegt een foto toe in het verzoekschrift). Ze begroette hem maar praatte niet met hem. De allereerste keer dat verzoekster zijn gezicht zag en dat ze effectief met elkaar spraken, was in de koranschool op 15 oktober 2022. Verzoekster verwijst naar haar verklaringen, die volgens haar veel precieze details bevatten en vindt het vreemd dat de kans niet werd gegrepen om dit specifieke punt uit te klaren.

De Raad meent dat verzoeksters uitleg *post factum* geen afbreuk doet aan het feit dat het opmerkelijk is dat zij enerzijds gediscrimineerd zou worden door haar tante F.(...) maar dat deze tante anderzijds wel zou gewild hebben dat haar zoon met haar zou trouwen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven om toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van haar problemen aannemelijk te maken. Er wordt op gewezen dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Verzoekster verklaarde dat zij alle redenen voor haar vlucht heeft kunnen toelichten, gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat zij alle vragen goed begrepen had en dat zij geen vragen of opmerkingen had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 28-29). Na het persoonlijk onderhoud heeft de advocaat van verzoekster op 6 december 2024 nog opmerkingen meegedeeld die een verduidelijking van het één en ander inhielden (administratief dossier, map met documenten, stuk 7) en waarmee in de bestreden beslissing op afdoende wijze rekening werd gehouden.

Waar verzoekster *post factum* uitlegt dat ze haar neef regelmatig bij zijn moeder op bezoek zag komen maar steeds in groep en met bedekt gezicht, strookt dit niet met haar verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Verzoekster verklaarde immers dat haar neef sinds lang niet meer bij zijn moeder woont, verzoekster zelf was jong maar hij kwam wel op bezoek bij zijn moeder, die drie huizen van hen woont (CGVS, p. 20). Hij kwam elke namiddag op bezoek, sommige weken werd hij niet gezien maar meestal kwam hij op bezoek, verzoekster zag hem dan. Voor zover ze zich kan herinneren zag ze haar neef bij zijn moeder op bezoek komen. Zij zag hem de hele tijd op bezoek gaan bij zijn moeder maar hij zag haar op 15 oktober bij de ceremonie. Ze had daarvoor nog niet met hem gesproken, enkel goeiedag gezegd als hij op bezoek kwam bij hen thuis. Als hij op bezoek ging bij zijn moeder, dan kwam hij ook bij hen en soms was dit met drie à vier anderen (CGVS, p. 21).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dus niet dat haar neef steeds gemaskerd zijn moeder (en/of verzoeksters familie) kwam bezoeken, blijkt niet dat dit telkens in groep was maar wel slechts “soms” en blijkt ook dat hij regelmatig verzoeksters familie kwam groeten of op bezoek kwam bij hen thuis. Met de niet gestaafde

beweringen in het verzoekschrift dat ze haar neef telkens in groep zag en met bedekt gezicht, om zo aannemelijk te maken dat ze hem pas voor het eerst écht (en dus met onbedekt gezicht) zag in de Koranschool, doet verzoekster dus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ook op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

B. Over verzoeksters verklaringen betreffende het huwelijksaanzoek

Over de verklaringen aangaande het huwelijksaanzoek stelt verzoekster in het verzoekschrift dat de verwerende partij niet aangeeft op basis van welke informatie zij meent dat er verwacht kan worden dat haar vader zou informeren naar hoe het huwelijk in elkaar zou zitten, waar ze zouden wonen, wat de bruidsschat zou zijn, etc... Verzoekster verwijst naar de *“COI Focus Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied”* van 2 juli 2024 (stuk 3 bij het verzoekschrift) en vindt het onbegrijpelijk dat deze COI Focus niet werd vermeld in de bestreden beslissing, dat deze niet bij het administratief dossier werd gevoegd en niet online terug te vinden is. Verzoekster meent dat uit deze COI Focus blijkt dat gedwongen huwelijken met een lid van Al-Shabaab onder druk gebeuren, geen ruimte laten voor onderhandelingen, en dat er ernstige bestraffing volgt wanneer een meisje een huwelijk met een Al-Shabaab lid weigert, waaronder de executie van het meisje of de vader die zijn kind weigert uit te huwelijken. Verzoekster legt uit dat zij wel informatie heeft gegeven over de modaliteiten van het huwelijk en verwijst naar haar verklaringen: A.(...) zou haar verder de koran aanleren, de dieren moesten worden geleverd die bij het feest geslacht zouden worden, de emir zei dat A.(...) het meisje en de vader terug mocht afzetten en later geld en voedsel moest voorzien voor de familie. Dat het aanzoek niet via de traditie verliep, is volgens verzoekster juist de oorzaak van haar problemen. Dat het antwoord van haar vader misschien niet verstandig was, is volgens haar in deze context niet relevant. De negatieve reacties op de uitspraak van haar vader zijn niet uitgebleven: haar neef A.(...) is immers kwaad geworden en heeft hen ontvoerd.

De Raad stelt vast dat de *“COI Focus Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied”* van 2 juli 2024 niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, zodat deze informatie ook niet bijgevoegd diende te worden in het administratief dossier. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal niet aantoonbaar op basis van welke bronnen hij stelt dat kan worden verwacht dat haar vader zich zou informeren over bepaalde zaken, toont zij met verwijzing naar deze COI Focus niet aan dat de commissaris-generaal verkeerde vaststellingen zou hebben gedaan. Uit deze COI Focus blijkt immers op p. 9 dat huwelijken met Al-Shabaab-leden uit vrije wil lijken te gebeuren maar dat de keuze van de vrouwen wel altijd tegen de achtergrond van een sterke ouderlijke druk en clanverwachtingen gebeurt. De Raad leidt hieruit af dat dit betekent dat de ouders van een meisje en de clan nauw betrokken zijn bij een huwelijk en dus bepaalde belangen of verwachtingen kunnen hebben bij zo'n huwelijk. Daarbij komt dat verzoeksters beweerde echtgenoot haar neef is. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat, toen haar neef bij haar vader om haar hand kwam vragen, er geen concrete afspraken werden gemaakt over de modaliteiten van het huwelijk en haar vader zich niet verder bij haar neef informeerde. De Raad wijst er ook op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verschillende keren werd gevraagd naar afspraken die werden gemaakt toen haar neef bij haar vader om verzoeksters hand ging vragen (CGVS, p. 21 - 22). Verzoekster begreep deze vragen en formuleerde er een antwoord op, namelijk dat er geen afspraken werden gemaakt. De advocaat heeft op het einde van het persoonlijk onderhoud hierover geen opmerkingen gegeven en ook in de opmerkingen die verzoeksters advocaat formuleerde op de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, map documenten, stuk 7) werd geen commentaar gegeven op deze vraagstelling. Hieruit blijkt dus dat de vraag naar afspraken over huwelijksmodaliteiten geen ongewone vraag is in Somalische dossiers en dat de commissaris-generaal in dit verband geen bronnen diende te vermelden.

Wat betreft het niet gebruiken noch vermelden van de *“COI Focus Somalië: Vrouwen in Al Shabaab-gebied”* van 2 juli 2024, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande en uit wat volgt, blijkt dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over dit gedwongen huwelijk niet geloofwaardig zijn. Nu deze verklaringen niet geloofwaardig zijn, diende niet verder te worden ingegaan op dit vermeende gedwongen huwelijk. Daarbij komt dat verzoekster verklaard heeft dat haar familie het momenteel goed stelt (CGVS, p. 9). Hoewel de COI Focus melding maakt van ernstige bestraffingen bij een weigering van een huwelijk en zelfs spreekt van executies van de vader (COI Focus, p. 9), is er geen enkele indicatie voorhanden dat haar vader of haar familie hiermee te maken gekregen heeft. Hieronder in punt 3.3.5.12. wordt onderzocht uit welk gebied verzoekster afkomstig is, en daaruit blijkt dat het over betwist gebied gaat waarover niet kan worden gesteld dat Al-Shabaab er de macht heeft.

Verzoekster verwijst naar haar verklaringen waaruit zou moeten blijken dat zij wel zaken heeft vermeld aangaande de modaliteiten van het huwelijk, maar uit nazicht van haar verklaringen blijkt dat dit zaken zijn die gebeurden na haar weigering van dit huwelijk (ze wilde immers verder studeren, waarop haar neef ten

opzichte van haar vader argumenteerde dat hij haar verder de koran zou aanleren, CGVS, p. 16) of nadat het huwelijk gedwongen werd voltrokken (nadat een huwelijkscontract gemaakt werd, mochten verzoekster en haar vader naar huis gaan en zou haar neef dieren komen leveren die tijdens het feest geslacht zouden worden, CGVS, p. 16; na hun vrijlating moest de neef van de emir geld en voedsel voorzien voor de familie, CGVS, p. 25). De verwijzing naar deze verklaringen doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster zelf heeft verklaard dat er geen afspraken werden gemaakt toen haar neef om haar hand ging vragen bij haar vader (CGVS, p. 21 en 22).

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat het niet verstandige antwoord van haar vader niet relevant is. Verzoekster betwist niet dat het gezien de Somalische traditie niet aannemelijk is dat haar vader het huwelijksaanzoek weigerde omdat zijn dochter dit niet wilde, maar dan wel aan haar neef, die een lid van Al-Shabaab is, voorstelde om een relatie met verzoekster te beginnen, dus buiten het huwelijk (CGVS, p. 16). Ook dit aspect draagt bij tot de ongelooftwaardigheid van het gedwongen huwelijk.

C. Over verzoeksters verklaringen inzake de gebeurtenissen na het gedwongen huwelijk

Verzoekster legt uit dat de ceremonie nog niet had plaatsgevonden en de bruidsschat nog niet betaald was, en dat volgens haar cultuur het meisje terug meegaat met haar vader en aldaar door de echtgenoot wordt opgehaald. Verder stelt verzoekster dat ze niet begrijpt wat er vreemd is aan het feit dat haar vader vrijgelaten werd terwijl haar neef A. vermoedde dat zij zich bij haar andere tante verschool. Verzoekster wijst erop dat haar vader werd vrijgelaten onder druk van de ouderen die geloofden dat de familie zelf niet wist waar zij zich bevond. Ze wijst erop dat haar verklaringen perfect passen in de landeninformatie beschikbaar over Somalië en meer bepaald over gedwongen huwelijken voor vrouwen in Al-Shabaab gebied. De argumenten op basis waarvan haar verklaringen ongelooftwaardig worden beschouwd, zijn volgens verzoekster amper onderbouwd, nauwelijks gemotiveerd en houden geen rekening met de beschikbare landeninformatie. Het is niet omdat iets niet verstandig is, dat het daarom ongelooftwaardig is. Verzoekster brengt de richtlijnen van het UNHCR over het beoordelen van de geloofwaardigheid in herinnering.

De Raad stelt vast dat verzoekster opnieuw een uitleg *post factum* geeft in het verzoekschrift die niet strookt met haar verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde ze dat als het meisje wordt getrouwd via een huwelijkscontract met de aanwezigheid van haar vader, ze dan gaat intrekken bij haar man. De *protection officer* vraagt dan waarom dit bij haar dan niet het geval was. Verzoekster legt uit dat dit kwam omdat het huwelijkscontract gedwongen was afgesloten in aanwezigheid van de emir. Verzoekster zou dan later thuis opgehaald worden. De *protection officer* gaat hier dieper op in, stelt dat het voor hem nog steeds niet zo duidelijk is waarom ze verzoekster en haar vader terug brachten naar Abanaale en waarom verzoekster na de trouw niet rechtstreeks mee ging met haar neef. Verzoekster antwoordt dat ze het niet weet, het huwelijkscontract was afgesloten, de emir heeft zelf aan haar neef gevraagd om haar en haar vader terug af te zetten en om later geld en voedsel te voorzien voor de familie (CGVS, p. 25).

Uit deze verklaringen van verzoekster blijkt dus dat het de gewoonte is dat een meisje na het huwelijk mee gaat met haar echtgenoot en dat dit bij haar dus niet het geval was, omdat het huwelijkscontract gedwongen was afgesloten met de emir erbij, dat ze eigenlijk niet weet waarom ze niet met haar neef meeging en dat de emir dit gevraagd had. Verzoekster heeft dus niet verklaard, zoals ze nochtans in het verzoekschrift beweert, dat *“volgens haar cultuur het meisje terug meegaat met haar vader en aldaar door de echtgenoot wordt opgehaald”*. Haar uitleg in het verzoekschrift doet dus geen afbreuk aan de motieven in dit verband. De Raad sluit zich er bovendien bij aan dat deze gang van zaken haar de kans gaf om te ontsnappen. Uit haar verklaringen blijkt dat zowel haar neef als de emir wisten dat het huwelijk tegen de wil van verzoekster en haar vader was, zodat het niet logisch voorkomt dat verzoekster werd vrijgelaten, nu zij daardoor aan dit tegen haar wil afgesloten huwelijk zou kunnen ontsnappen.

De Raad sluit zich erbij aan dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters vader werd vrijgelaten omdat Al-Shabaab geloofde dat haar familie niet wist waar ze was, terwijl haar neef, lid van Al-Shabaab, haar bleef zoeken bij een tante. Verzoekster wijst er in het verzoekschrift op dat zij verklaard heeft dat haar vader werd vrijgelaten onder druk van de ouderen. Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat haar vader werd vrijgelaten na onderhandeling van de oudsten (CGVS, p. 25) maar dit neemt niet weg dat het vreemd is dat Al-Shabaab enerzijds zou geloven dat haar eigen familie niet wist waar ze was maar haar anderzijds toch zou blijven zoeken bij haar familie. Zoals hierboven reeds aangestipt, wordt herhaald dat er in verzoeksters situatie geen sprake is van enige bestraffing van haar familie of vader en dat haar familie het goed stelt (zie punt B.).

Verzoekster weerlegt dus niet de motieven van de bestreden beslissing inzake de ongelooftwaardigheid van het gedwongen huwelijk met haar neef, tevens Al-Shabaab-lid.

3.3.5.10. Verzoeksters risico op herbesnijdenis

Uit het medisch attest van 18 november 2024, dat verzoekster heeft voorgelegd, blijkt dat zij vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type II heeft ondergaan.

Inzake de genitale verminking die verzoekster al heeft ondergaan, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“U haalt eveneens een vrees voor een herbesnijdenis aan (CGVS p. 15). U legt twee medische attesten voor. Uit het medisch attest (d.d. 11/4/2023) blijkt dat u een besnijdenis type I heeft ondergaan (zie groene map, stuk 1). Uit een ander medisch attest (d.d. 18/11/2024) blijkt dat u type II bent besneden (zie groene map, stuk 2). U verklaart zelf dat u volgens de Sunna manier besneden bent (CGVS p. 15). U vreest dat F.(...) u zou herbesnijden naar een besnijdenis type III of een Faraonische besnijdenis (CGVS p. 15). F.(...) belde naar uw tante in Afgoooye in november 2022, nadat A.(...) en u getrouwd waren (CGVS p. 15, 16). Het was de eerste keer dat ze dreigde met die besnijdenis (CGVS p. 26). Uw zussen, die eveneens Sunna besneden zijn, bedreigde F.(...) niet (CGVS p. 16). Uw zussen en u konden tot uw vertrek uit Abanale bovendien in uw herkomst dorp verblijven zonder de dreiging van een herbesnijdenis. De concrete aanleiding tot de dreiging was dus uw gedwongen huwelijk met A.(...). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan het gedwongen huwelijk en dus ook niet aan de dreiging van F.(...) omtrent de herbesnijdenis (zie supra). Verder dient er ook opgemerkt te worden dat er geen indicaties zijn dat de besnijdenis in verschillende fases wordt uitgevoerd in Somalië. De besnijdenis wordt als een éénmalige procedure uitgevoerd. Een herbesnijdenis wordt niet omschreven als een veelvoorkomende praktijk (zie blauwe map, stuk 2). U maakt niet aannemelijk dat uw situatie hierop een uitzondering vormt en u een persoonlijke vrees voor herbesnijdenis hebt bij terugkeer.”

A. Juridisch kader

VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer *“daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld”* en *“daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard”*, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster voert een vrees voor herbesnijdenis naar type III aan. De VGV type II, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid, van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: “51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §, 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

B. Algemene landeninformatie over vrouwenbesnijdenis in Somalië en risicoprofielen

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken. De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia*, van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, van mei 2025;
- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation” Report (translation)*, van 13 mei 2025 dat in het verlengde ligt van CEDOCA, *COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*, van 20 februari 2025;
- EUAA COI Query “*Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C*”, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*, van februari 2021.

De WHO deelt VGV (of Female Genital Mutilation/ Cutting, FGM/C) in vier categorieën in:

- Type I of clitoridectomie: het gedeeltelijk of volledig wegsnijden van de clitoris of alleen van de clitorishoed (huidplooi die de clitoris omhult);
- Type II of excisie: de gedeeltelijke of volledige verwijdering van de clitoris en van de kleine labia, met of zonder excisie van de grote labia;
- Type III of infibulatie: de vernauwing van de vaginale opening door het snijden in en het samenhechten van de kleine en/of grote labia, met of zonder excisie van de clitoris;
- Type IV: alle andere schadelijke ingrepen op de vrouwelijke geslachtsorganen voor niet-medische doeleinden zoals punctie, perforatie, incisie, het afschrappen en verbranden van de geslachtsorganen.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis die overeenkomt met type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een zgn. sunni-besnijdenis.

De Somalische overheid onderscheidt in het gezondheids- en demografisch onderzoek (SHDS) van 2020 drie soorten besnijdenis:

- sunni: verwijderen van de clitoriskap met of zonder excisie van een deel of de gehele clitoris;
- de tussenliggende variant: clitoridectomie met het gedeeltelijk of volledig verwijderen van de kleine labia en;
- de faraonische variant: excisie van een deel of het geheel van de externe genitaliën waarbij de vaginale opening dichtgenaaid wordt. Hieronder vallen ook alle andere procedures waarbij prikken, doorboren of uitrekken nodig zijn of het insnijden van de clitoris en/of labia of het inbrengen van bijtende stoffen in de vagina om deze te vernauwen.

Het SHDS-onderzoek uit 2020 besluit dat 22 % van de bevroegde vrouwen tussen 15 en 49 een sunnabesnijdenis hebben ondergaan, 12 % had een tussentype en de meerderheid 64 % is geïnfibuleerd. Twee procent van de vrouwen wisten niet welke soort besnijdenis ze op jonge leeftijd hadden ondergaan.

In tegenstelling tot de faraonische variant, wordt de sunna besnijdenis beschouwd als een milde vorm die minder of geen verdere complicaties geeft en onschadelijk is voor de gezondheid van de vrouw. De sunna wordt in het algemeen begrepen als een besnijdenis zonder het dichtnaaien van de vulva.

Verskillende studies wijzen erop dat in de praktijk de term sunna gebruikt wordt om te verwijzen naar elk van de vier WHO-types. Deze soort besnijdenis kan dus in principe de vorm aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis. Maar deze soort houdt doorgaans geen volledige infibulatie in en is dus minder

verregaand is dan een faraonische besnijdenis. Sommige bronnen beschrijven een sunna-besnijdenis als het prikken van de clitoris zonder dat er iets wordt weggesneden of dichtgenaaid. Een duidelijk definitie bestaat niet.

Deze onduidelijkheid rond wat een sunna-besnijdenis kan zijn, heeft als gevolg dat de feitelijke prevalentie van infibulaties wellicht hoger is, volgens sommige bronnen. Een ander gevolg is dat de meeste Somaliërs niet precies weten wat een sunna-besnijdenis inhoudt. Dit maakt het voor de ouders ook moeilijk om zeker te zijn welke procedure de besnijdster uitvoert of zal uitvoeren: ze kunnen een sunna aanvragen maar hun dochter kan in feite geïnfibuleerd zijn/worden.

Sommige bronnen vermelden twee sunna-varianten:

- de sunna kabir (grote sunna): een vorm van infibulatie waarbij de grote en/of kleine schaamlippen worden weggesneden, al dan niet met verwijdering van de clitoris, gevolgd door hechting waarbij een grotere opening wordt achtergelaten dan bij 'faraonische' besnijdenis;
- de sunna saqiir (kleine sunna) waarbij delen of de gehele clitoris en/of de voorhuid worden verwijderd.

In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbod, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamentele van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalie. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van het UNFPA (*United Nations Population Fund*) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster. De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook ‘vrijwillig’ opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze “onrein” zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op (her)infibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

“A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.”

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

“For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account

risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...)."

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis.

Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geherinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet "correct" is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen.

Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

"There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...)."

Uit de landeninformatie die beide partijen aanbrengen, blijkt specifiek inzake het risico op infibulatie (type III) bij een vrouw die besneden werd type II, het volgende.

In de "COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV)" van Cedoca van 20 februari 2025 wordt vermeld dat een onderzoek van de Finse COI-dienst besluit dat er geen indicaties zijn dat een besnijdenis in verschillende fases wordt gedaan. De besnijdenis wordt als een éénmalige procedure uitgevoerd. Wanneer de wonde van de eerste besnijdenis niet goed genoeg is geheeld of de hechtingen bij een infibulatie scheuren of de infibulatie opnieuw open is of wanneer de ouders niet tevreden zijn van het resultaat, kan een corrigerende herbesnijdenis worden uitgevoerd nadat de eerste besnijdenis heeft plaatsgevonden. Wat de termijn betreft stelt Landinfo dat dit gebeurt in het eerste jaar na de initiële besnijdenis, uit de EUAA COI Query "Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C" van 21 april 2023, blijkt dat dit kort na de eerste VGV gebeurt. Cedoca vindt weinig informatie over de herbesnijdenis naar een ingrijpendere besnijdenisvorm. In de geconsulteerde rapporten wordt deze praktijk niet beschreven als een veel voorkomende praktijk. Er is hierover anekdotische informatie die stelt dat op vraag van de familie meisjes werden herbesneden naar een meer ingrijpende variant (p. 16-17).

De vertaling "Somalia Female genital mutilation" door Cedoca van 13 mei 2025 van het rapport van het Zweedse LIFOS, Migrationsverket, vermeldt dat in de praktijk veel mannen ook niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen sunna en infibulatie (p. 17). Het komt aan de ouders toe om te bepalen welk type VGV zal worden uitgevoerd op het meisje. Los van wie het laatste woord heeft, moeder of vader, zijn het meestal de moeders die aandringen op VGV (p. 29).

Uit de landeninformatie blijkt verder dat vrouwen die een sunna-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden na een bevalling, maar geinfibuleerde vrouwen wordt wel aangeraden om een hospitaal te bezoeken en terug dichtgenaaid te worden. Een vrouw die enkel een sunna-besnijdenis ondergaan heeft, kan onder druk gezet worden om ge(her)infibuleerd te worden.

Het komt echter aan de vrouw zelf toe om te beslissen, in overleg met de vroedvrouw, of ze (na een bevalling) niet, gedeeltelijk of volledig wil dichtgenaaid worden.

Het komt echter ook voor dat meisjes die sunni besneden zijn, verweten wordt onrein te zijn en hun seksuele verlangens niet te kunnen controleren omdat ze niet de verdergaande faraonische procedure ondergaan hadden. Vrouwen en meisjes die terugkomen uit Europa worden meestal onder druk gezet om VGV te ondergaan: terugkerende vrouwen en meisjes die eerder niet werden geinfibuleerd, werden in stedelijke gebieden niet onder druk gezet om infibulatie te ondergaan, ze zouden zelfs een huwelijkspartner kunnen vinden (EUAA COI Query "Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C" van 21 april 2023, p. 12).

C Verzoeksters individuele situatie

Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3 van voormelde risicoprofielen. Zoals eerder vermeld, legt verzoekster een medisch attest voor waaruit blijkt dat zij VGV type II heeft ondergaan, d.i. de gedeeltelijke of

volledige verwijdering van de clitoris en van de kleine labia, met of zonder excisie van de grote labia. Er is bij verzoekster, die stelt een sunna-besnijdenis te hebben ondergaan, aldus geen sprake van dichtnaaien of enige vorm van infibulatie. Het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type II), vormt een belangrijk element dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haren hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, d.i. zal worden onderworpen aan een herbesnijdenis naar type III, dit is in wezen een infibulatie.

Uit de voormelde landeninformatie volgt evenwel duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is naar type II systematisch een risico loopt op herbesnijdenis naar type III bij een terugkeer naar Somalië.

Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

De vraag naar een risico op herinfibulatie stelt zich in huidige stand van zaken niet, gezien verzoekster een vorm van sunna besnijdenis heeft gehad waarbij zij niet werd geïnfibuleerd (administratief dossier, map met documenten, besnijdenisattesten van 11 april 2023 en 18 november 2024).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigd werd over haar vrees om bij terugkeer naar Somalië te worden herbesneden (CGVS, p. 14-15). Verzoekster verklaarde dat zij sunna besneden werd, de mensen in de koranschool vroegen haar of ze besneden was in het "Fircooni" type (faraonische besnijdenis, type III, eigen opmerking) of sunna type, en dat als ze sunna zei, de mensen haar slecht vonden. Ze is dan beginnen te verzwijgen dat ze sunna besneden was en zei dat ze "Fircooni" besneden was, omdat de meisjes met wie ze samen naar de koranschool ging, haar beledigden. Verzoeksters moeder raadde haar aan om, wilde ze deze beledigingen vermijden, te zeggen dat ze "Fircooni" besneden was. Hun buurvrouw zei aan verzoeksters moeder dat ze had gehoord dat verzoekster sunna besneden is. De buurvrouw vroeg waarom verzoeksters moeder dit toegelaten had en of ze niet vreesde dat haar dochter niet getrouwd zou geraken in de toekomst. Verzoekster verduidelijkt dat bij hen de sunna manier betekent dat je niet bent dichtgenaaid, de "Fircooni" wel. Verzoekster legt uit dat haar buurvrouw en de meisjes die haar beledigden, dachten dat als je niet dichtgenaaid bent, je niet besneden bent. Haar tante F. voert besnijdenissen uit maar is niet de persoon die verzoekster heeft besneden. Verzoeksters zussen zijn ook sunna besneden. Verzoekster vreest dat haar tante F. haar zal willen herbesnijden want ze zou dit gezegd hebben aan een andere tante bij wie verzoekster verbleef. Tante F. heeft gezegd dat ze geen vertrouwen heeft in sunna en dat ze het liefst zou hebben dat verzoekster (die gedwongen gehuwd zou zijn met haar zoon) "Fircooni" besneden wordt (CGVS, p. 14-15). Verzoeksters tante heeft gezegd dat als ze verzoekster ooit terugziet, ze haar zou herbesnijden omdat ze reeds haar zoon aan verzoekster gegeven had en van in het begin tegen de manier van sunna besnijdenis was (CGVS, p. 17). Een meisje dat sunna besneden is, zou nooit goed zijn (CGVS, p. 26). De tante heeft niet bedreigd met de besnijdenis van de zussen, die ook sunna besneden zijn (CGVS, p. 26). Verzoekster werd besneden toen ze zes jaar oud was (CGVS, p. 16) en heeft in Somalië steeds in dezelfde regio gewoond, afwisselend in het dorp Abanaale bij haar ouders en in het grotere Afgooye bij een tante H. (CGVS, p. 15).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dus dat zij afkomstig is uit een familie waar al haar zussen (verzoekster is de oudste) sunna besneden zijn, met uitzondering van haar jongste zus die nog niet besneden was toen verzoekster vertrok. Dit was geweten in het dorp (verzoekster werd soms beledigd) en bij de familie. Tante F. zou ermee bedreigd hebben verzoekster "Fircooni" (type III) te besnijden maar heeft deze bedreiging nooit geuit tegenover verzoeksters zussen. Verzoekster wijt dit aan het feit dat zij (gedwongen) gehuwd is met de zoon van deze tante F. Ter zitting bevestigd naar de visie van haar ouders op haar besnijdenis, stelt verzoekster dat zowel haar moeder als haar vader weten dat ze sunna besneden is en dit samen hebben besproken. Verzoekster is 21 jaar oud, heeft nog geen kinderen en beweert kort voor haar vertrek uit Somalië gedwongen gehuwd te zijn met haar neef. Gezien verzoekster op zesjarige leeftijd besneden werd en tot haar achttien à negentien jaar in Somalië op dezelfde plaats gewoond heeft, ontwaart de Raad dus geen familiale druk voor verzoekster om zich bij terugkeer op een zwaardere manier te laten besnijden en zo dus geïnfibuleerd te worden. Uit de landeninformatie blijkt ook dat, mocht verzoekster in de toekomst bevallen, zij zelf in overleg met de vroedvrouw zal kunnen beslissen of ze al dan niet toegenaaid wordt. Ook hier ontwaart de Raad geen familiale druk voor verzoekster om dit te laten doen.

In het verzoekschrift wijst verzoekster er onder verwijzing naar dezelfde landeninformatie op dat zeker in rurale gebieden, de sunna-besnijdenis niet de norm is, dat zeker de oudere generaties tegen de sunna-variant gekeerd zijn, dat sunna-besneden meisjes verweten wordt "onrein" te zijn, dat bij een niet-besnijdenis de moeder gestigmatiseerd wordt en dat de EUAA niet stelt dat de besnijdenis een eenmalige procedure is.

Waar verzoekster benadrukt dat de sunna-besnijdenis niet de norm is, wordt verwezen naar de bespreking van de landeninfo hierboven waaruit blijkt dat de jongere generatie Somaliërs een voorkeur uit voor de sunna vorm en dat deze vorm meer en meer voorkomt. Bovendien zijn verzoeksters zusjes ook sunna besneden en hebben verzoeksters ouders hierover overlegd. Verzoeksters ouders zelf hebben als oudere generatie dus

beslist om hun dochters sunna te laten besnijden. Verzoekster heeft zelf melding gemaakt van pestgedrag omdat ze sunna besneden is, maar haar moeder heeft haar dan aangeraden om te zeggen dat ze op de andere manier ("Fircooni") besneden is. Verzoekster heeft geen melding gemaakt van andere problemen en heeft zoals reeds vermeld tot haar negentiende in hetzelfde dorp/dezelfde regio gewoond. Haar jongere zusjes zijn op dezelfde manier besneden en verzoekster heeft geen melding gemaakt van het feit dat zij zouden bedreigd zijn met een herbesnijdenis.

Waar verzoekster verwijst naar stigmatisering van de moeder wanneer de moeder een dochter niet laat besnijden, is dit niet van toepassing op verzoeksters situatie: zij is immers wel besneden. Inzake de informatie van de EUAA waarnaar verzoekster verwijst op pagina 20 en 21 van haar verzoekschrift (EUAA "Country Guidance Somalia", augustus 2023, p. 123 en de EUAA "COI Query Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C" p. 6, p. 8, p.13), merkt de Raad op dat dit de situatie betreft van vrouwen die type III besneden zijn en die worden gedesinfibuleerd in bepaalde situaties en daarna geherinfibuleerd. Dit is niet het geval voor verzoekster, die type II besneden is en niet geïnfibuleerd is. Hierboven werd reeds ingegaan op de situatie van de vrees voor een herbesnijdenis naar type III.

Inzake verzoeksters verklaringen ter zitting dat zij een gesprek gehad heeft met de organisatie Gams, blijkt het volgende. Verzoekster verklaarde dat zij al eens op gesprek is geweest om informatie te verkrijgen en meer te weten te komen over wat mogelijk is. Ze heeft al drie maal deelgenomen aan een activiteit georganiseerd door Gams, vb. yoga en een uiteenzetting over een hersteloperatie. Ze heeft niet met een arts gesproken. Zoals de verwerende partij ter zitting terecht opmerkt, rijst de vraag naar de modaliteiten van een hersteloperatie, aangezien verzoekster niet geïnfibuleerd is. De Raad stelt vast dat er geen bewijs voorligt van verzoeksters contacten met Gams, dat verzoekster zelf verklaard heeft dat zij niet met een arts van Gams gesproken heeft, en dat uit het voorgelegde medisch attest blijkt dat verzoekster niet geïnfibuleerd is. Verzoeksters verklaringen ter zitting doen dus geen afbreuk aan het voorgaande.

De Raad stelt vast dat er in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan infibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.5.11. Verzoeksters hoedanigheid als boon

Verzoekster laat het motief in de bestreden beslissing ongemoeid dat mensen in haar dorp en op school haar ervan beschuldigden boon te zijn, maar dat dit onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging te worden beschouwd. De Raad sluit zich hierbij aan.

Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift en aanvullende nota opmerkt dat zij als boon lid is van een minderheidsclan en hierdoor een risico loopt, kan dit niet gevolgd worden. Verzoekster verklaarde immers te behoren tot de Badiade clan, die één van de vier clans in Abanaale is, en er zijn nog mensen van de Badiade in Abanaale, verzoekster heeft burens die Badiade zijn (CGVS, p. 10 en 11). Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk tot een minderheidsclan te behoren.

3.3.5.12. Over verzoeksters vrees omwille van een terugkeer uit het Westen

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het risico dat zij loopt als verzoekster om internationale bescherming die naar Somalië terugkeert uit het Westen. Zij voert een uitgebreid theoretisch betoog dat uit drie onderdelen bestaat:

1. effectieve terugkeer als uitgangspunt van de risicobeoordeling;
2. afbakening en identificatie van de correcte risicogroep;
3. risico onderweg naar de regio van herkomst bij doorreis en vestiging.

Verzoekster heeft het hierin hoofdzakelijk over Somaliërs die geen recente leefervaring hebben in Somalië, die door hun verwijdering uit Europa door Al-Shabaab gebied zouden moeten reizen of er zich vestigen, en die daardoor niet snel en goed genoeg aan de regels van Al-Shabaab zouden kunnen conformeren of die door hun 'buitenlandse banden' door Al-Shabaab gezien zouden worden als in overtreding van hun regels. Ze spreekt over terugkeerders die onder de aandacht van Al-Shabaab zouden komen door het falen van zich te conformeren aan hun regelgeving.

Concreet stelt verzoekster dat ze onderweg vanuit Mogadishu over land naar Afgooye bij Abanaale zal moeten reizen en dat ze verschillende checkpoints en controleposten van Al-Shabaab zal moeten passeren. Zij heeft daarbij een gebrek aan recente leefervaring onder Al-Shabaab bewind en Al-Shabaab is erg actief in de regio Lower-Shabelle. Zij is opgevoed door een vader die haar leerde dat ze als vrouw meetelde, toen ze het huwelijk weigerde, respecteerde hij dat. Het feit dat ze een sunna-besnijdenis heeft ondergaan, geeft ook aan dat haar moeder al met een “modernere” blik naar haar dochter keek. Verzoekster is al bijna twee jaar in België en valt op door haar grote ambities, ze grijpt elke opportuniteit om te leren en te integreren. Ze wil hogere studies aanvatten en een mooie job vinden. Ze heeft een lovende brief ontvangen van haar werkgever, waarin gesteld wordt dat verzoekster polyvalent inzetbaar is, ze heeft verantwoordelijkheidszin en sociale vaardigheden, ze heeft een leergierige houding en lag goed in de groep, ze heeft op verschillende plaatsen binnen de productie gewerkt. Aan iedere productielijn staat een mix van mannen en vrouwen en wordt een intensieve samenwerking vereist, het gebeurde dat verzoekster daardoor ook mannen moest aansturen en dat deze moesten gehoorzamen aan haar (stuk 6 bij het verzoekschrift). Ze is actief bij de vrijwilligersorganisatie Mondiale Werken Regio Lier (MoWe), de coördinator vermeldt dat verzoekster deelneemt aan activiteiten waarin er geen onderscheid wordt gemaakt tussen mannen en vrouwen en dat ze op dezelfde positie wil staan als de mannen met wie ze deelneemt aan activiteiten (stuk 6 bij het verzoekschrift). Ze legt foto's neer waarop ze in broek te zien is, wat verboden is door Al-Shabaab, ze legt ook foto's neer van zichzelf samen met jongens (stuk 7 bij het verzoekschrift) en een paar video's waarop ze al dansend op muziek te zien is en hoe ze experimenteert met haar hoofddoek en deze gewoon losjes over haar hoofd en schouders draagt, waardoor er haarlokken te zien zijn. Verzoekster verwijst naar de COI Focus “Somalië: vrouwen in Al-Shabaabgebied” van juli 2024 (stuk 3 bij het verzoekschrift). Zij meent dat er rekening moet worden gehouden “met de tijd dat ze in het buitenland verbleven heeft, haar veranderende mentaliteit, haar concrete activiteiten in Europa, de kennis die familie, vrienden of bredere omgeving van die activiteiten zouden hebben, hoe conservatief de bredere omgeving is, verzoeksters persoonlijkheid, psychische problemen, verzoeksters gedrag, houding en individuele expressie, uiterlijke kenmerken, spanningen die er reeds zijn tussen families, geruchten, et cetera. Ook het feit dat zij reeds stigma en pestgedrag ondervond omwille van haar Sunna besnijdenis en haar afkomst van de boon, verhoogt haar zichtbaarheid bij terugkeer. Deze stigmatiseren zal zelfs ernstiger zijn net omwille van haar terugkeer vanuit Europa.”

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster in dit verband de stukken neer die hierboven vermeld worden.

In haar eerste aanvullende nota (deze van 14 oktober 2025) legt verzoekster bijkomende stukken neer: schoolrapporten (stuk 1); een attest taalopleiding Nederlands van een zomerschool (stuk 2); een werkfiche voor de periode juni 2024 - oktober 2025 (stuk 3); een psychologisch verslag van 19 augustus 2025 opgesteld door A.B., klinisch psycholoog (stuk 4).

Het verslag van de klinisch psychologe van 19 augustus 2025 vermeldt vooreerst verzoeksters asielaanvraag en vervolgens haar klachten: concentratieproblemen, moeilijk in- en doorslapen, fysieke kwalen zoals menstruatiepijnen en hemorrhoiden. De psychologe vervolgt dat verzoekster een sterk iemand lijkt te zijn die echter ook wanhopig is, zonder dat dit erg zichtbaar is. In een therapeutische context worden haar asielmotieven doorgesproken, hoe zij het verblijf in het asielcentrum ervaart en het zetten van de eerste stappen in een vrij onbekende maatschappij.

Verzoekster besluit in haar aanvullende nota dat zij zich gewoontes, verwachtingen, waarden en normen heeft toegeëigend en dat zij bij terugkeer als vrijgevochten vrouw riskeert gepercipieerd te worden als verwesterd en/of ongelovig, als iemand die waarden en normen overschrijdt of van losse zeden is. Bij terugkeer zal zij onvermijdelijk in contact komen met Al-Shabaab. Haar psychologische moeilijkheden maken haar extra kwetsbaar en kunnen ertoe leiden dat ze nog sneller zal opvallen en het spel niet zal kunnen spelen. Daarbij komt de snelle opmars van Al-Shabaab kijken.

In haar tweede aanvullende nota (deze van 17 oktober 2025) legt verzoekster een brief neer die ze zelf geschreven heeft. Daarin legt verzoekster uit dat ze in Somalië niet veel kon doen, ze kon niet zomaar buitenkomen uit angst voor Al-Shabaab, zelfs haar kledingkeuze mocht ze niet vrij bepalen. Nu kan ze dragen wat ze wil: een lange broek, haar haar los laten, make-up gebruiken. In Somalië zou ze daardoor gevaar lopen. Ze is een jonge vrouw met dromen, ze wil studeren, werken en een toekomst opbouwen. Ze heeft hier vrijheid en kan de persoon worden die ze altijd al wilde zijn. Ze voelt zich in België beter begrepen, ze leert hier veel, vooral over hoe het is om vrouw te zijn en welke ambities je kunt nastreven. Ze wil kunnen leren zonder veroordeeld te worden en steun krijgen om vooruit te geraken. Sinds haar besnijdenis in Somalië leeft ze met emotionele en lichamelijke pijn, haar menstruatie is zeer pijnlijk.

A. Landeninformatie

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Somaliër die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf en/of het indienen van een beschermingsverzoek aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Ook uit het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, kan geenszins worden

geconcludeerd dat elke Somaliër die uit Europa terugkeert, dreigt te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat, waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake Burundi, de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde kent en dat er inmiddels meer recente rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad is.

Terugkeerders uit het Westen worden niet vermeld als risicoprofiel in de EUAA *“Country Guidance Somalia”* van oktober 2025. Wel wordt melding gemaakt van volgend profiel, met name Somaliërs die lange tijd verbleven hebben in buurlanden of in andere landen in de regio (vb. Jemen en Kenia) (p. 69). De behandeling van terugkeerders met dit profiel komt over het algemeen echter niet neer op vervolging zodat er ook geen gegronde vervolgingsvrees kan worden aangenomen.

In het “Algemeen ambtsbericht Somalië” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 4 april 2025, wordt een hoofdstuk gewijd aan “Terugkeer” (p. 116). Er wordt een onderscheid gemaakt tussen terugkeer uit de regio en terugkeer uit westerse landen. Inzake problemen voor terugkerende asielzoekers of terugkeerders uit westerse landen bleek er weinig concrete informatie beschikbaar. In algemene zin komt uit de bronnen het beeld naar voren dat de mate waarin terugkeerders risico liepen in Somalië sterk samenhangt met hun individuele omstandigheden en hun sociale netwerk. Terugkeerders die het zich konden veroorloven om in beveiligde wijken van Mogadishu te wonen, en terugkeerders die terugkeerden naar een gebied waar zij sterke clanbanden of andere sociale banden hadden, liepen in de regel minder gevaar. Volgens vertrouwelijke bronnen waren terugkeerders uit westerse landen doorgaans eenvoudig herkenbaar na terugkeer in Somalië. Terugkeerders uit westerse landen, zeker naarmate ze daar langer hadden gewoond, namen dikwijls gewoonten mee die onbekend waren in Somalië, en in de Somalische samenleving als on-islamitisch of on-Somalisch konden worden gezien. Zij zouden herkenbaar zijn aan bijvoorbeeld een afwijkend accent, manier van kleden, manier van lopen, gesticuleren of hun houding. Zij konden daarom moeite hebben met het integreren in de Somalische samenleving. Volgens een vertrouwelijke bron was de perceptie in de Somalische samenleving wijdverbreid dat als personen gedwongen waren teruggekeerd, dit het gevolg moest zijn van ‘slecht’ gedrag (bijvoorbeeld alcohol- of drugsgebruik, afvalligheid, buitenechtelijke relaties, homoseksualiteit). Dit had gevolgen voor de mate waarin de clan zich over zo iemand zou ontfemen, en vaak konden deze personen geen werk vinden (p. 117).

Concrete en verifieerbare informatie over Somaliërs die terugkeren naar Al-Shabaab gebied ontbreekt. Volgens vertrouwelijke bronnen liepen personen die als buitenstaanders werden gezien gevaar om als spion te worden gearresteerd en geëxecuteerd. Volgens vertrouwelijke bronnen kon over terugkeer naar Al-Shabaab-gebied eventueel onderhandeld worden door een clanoudste die het vertrouwen had van Al-Shabaab, waarna betrokkene loyaliteit zou moeten tonen door zich aan de regels van Al-Shabaab te houden.

Het loutere profiel als ‘terugkeerder uit het Westen’ volstaat dus niet om aan te nemen dat hij of zij in Somalië dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Wel kunnen terugkeerders mogelijk worden beticht van het overschrijden van sociale en religieuze wetten en moet in dit verband rekening worden gehouden met het risicoprofiel van personen die sociale en religieuze wetten of principes hebben overtreden dan wel hiervan worden beticht (EUAA *“Country Guidance Somalia”*, oktober 2025, p.42-45). Voor dit profiel wordt een onderscheid gemaakt tussen personen die sociale en religieuze wetten of principes overschrijden binnen door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden (p. 42), enerzijds, en in gebieden buiten de controle van Al-Shabaab (p. 43), anderzijds.

In gebieden die gecontroleerd worden door Al-Shabaab, heeft dit profiel betrekking op personen die (vermeend) in strijd handelen met de islamitische wetten, waaronder afvalligen, bekeerlingen, godslasteraars en personen die (vermeende) *hudud* misdrijven hebben gepleegd in door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden. Leden van religieuze minderheden vallen hier ook onder. Van belang in deze is dat Al-Shabaab een groot aantal gedragingen kan beschouwen als strijdig met islamitische wetten, zoals ongeoorloofde seksuele relaties (zina), diefstal en beroving, alcoholgebruik, drugsgebruik, godslastering, afvalligheid en bekering tot niet-islamitische geloofsovertuigingen, roken, beïnvloeding door buitenlandse waarden in handelingen, gedrag, sociale relaties of uiterlijk, enz. Vrouwen kunnen zo bijvoorbeeld geen beha dragen omdat dit beschouwd wordt als een westerse uitvinding. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat personen die uit het Westen terugkeren naar Al-Shabaab gebieden en die een gedrag hebben aangenomen dat als ‘westers’ kan worden beschouwd, de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen en hun gedrag fundamenteel moeten wijzigen om zich aan te passen aan de regels van Al-Shabaab (zie EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, mei 2025, p. 40-45; EASO, *COI Information Report Somalia Targeted profiles*, september 2021, p. 46-51, met op p. 48: “*With regard to returnees from abroad who have acquired types of behaviour that may be viewed as ‘Western’, Hoehne is quoted as saying that returnees going back to an AS-controlled area (because this is where their family or clan happens to live) must act cautiously and need to ‘change their ways of life fundamentally’ in order to adapt to the rules imposed by AS.*”).

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt in de EUAA Guidance dan ook terdege gesteld dat een gegronde vrees voor vervolging in het algemeen kan worden aangenomen in het geval van personen die

door Al-Shabaab worden beschouwd als overtreders van de islamitische wetten in gebieden onder zijn controle in Zuid-Centraal-Somalië, aangezien zij op grote schaal het doelwit zijn van de groep (p. 43).

Met betrekking tot gebieden buiten de controle van Al-Shabaab, waaronder gebieden in Zuid-Centraal-Somalië alsook Puntland en Somaliland, wordt het volgende overwogen.

In gebieden buiten de controle van Al-Shabaab blijkt uit de landeninformatie dat dit profiel vooral slaat op afvalligen, bekeerlingen, godslasteraars, personen die behoren tot een religieuze minderheid, personen die *hudud* misdrijven hebben begaan of daarvan worden beticht en andere personen die worden beschouwd als overtreders van morele normen. Volgens de landeninformatie zijn weinig meldingen te vinden van specifieke incidenten waarbij terugkeerders in Somalië worden geïdoleerd wegens hun 'verwesterd gedrag'. Buiten de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden bestaan er officieel geen beperkingen op culturele activiteiten zoals muziek, bioscoopbezoek of andere evenementen. Somaliërs kunnen na een verblijf in het buitenland terugkeren met gewoonten die als vreemd of religieus/moreel onaanvaardbaar worden beschouwd binnen de Somalische en islamitische cultuur. Personen die zich 'ongepast' gedragen—bijvoorbeeld door alcohol- of drugsgebruik—lopen een hoog risico om de steun van hun familie te verliezen en langdurige sociale druk of stigmatisering te ervaren. Volgens verschillende bronnen hangt de reactie van familie of clan af van hoe bereid een terugkeerder is om dit gedrag op te geven. Volledige verstoting komt weinig voor, maar er zijn gevallen bekend waarbij mensen met 'slechte gewoonten' uit hun sociale netwerk werden gezet en zelfs in een psychiatrisch ziekenhuis belandden. Andere bronnen melden dat sociale druk kan leiden tot verslaving en dat sommige personen vervolgens worden opgesloten in religieuze rehabilitatiecentra, waar zowel fysieke als psychologische mishandeling voorkomt (zie EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, mei 2025, p. 45-50; EASO, *COI Information Report Somalia Targeted profiles*, september 2021, p. 52-55).

Gelet op de beschikbare landeninformatie, wordt voor personen die andere sociale of religieuze wetten/voorschriften overtreden of als dusdanig gepercipieerd worden in gebieden buiten de controle van Al-Shabaab, in de EUAA "*Country Guidance Somalia*" van oktober 2025 terecht overwogen dat bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat om te worden blootgesteld aan vervolging, rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals:

- het behoren tot een religieuze minderheid: religieuze minderheden zoals christenen en personen die geen religie aanhangen of die worden beschouwd als of verdacht van bekering weg van de islam, lopen een groter risico op vervolging;
- aard en zichtbaarheid van de handeling: de aard van de specifieke norm die is overtreden en de (vermeende) ernst en mogelijke herhaling van een dergelijke overtreding kunnen van invloed zijn op het risico. Zo kan overspel bijvoorbeeld als een ernstiger overtreding worden beschouwd dan het gebruik van khat. Bovendien kan het publieke karakter van de activiteit een verzoeker aan een hoger risico blootstellen (bijvoorbeeld de handel in khat in vergelijking met het gebruik ervan);
- gebied van herkomst en operationele capaciteit van Al-Shabaab: Al-Shabaab bestraft overtredingen in gebieden buiten hun controle, met name in Lower Shabelle, Bay en Lower Juba. Gezien de beperkte operationele capaciteit van Al-Shabaab in Somaliland, lopen personen die andere sociale normen overtreden een lager risico (p. 44-45)

Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat in het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoek(st)er om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering, die in casu valt onder een (toegeschreven) overschrijding van sociale of religieuze wetten of principes, een individuele beoordeling zich opdringt waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren.

In het specifieke geval van verzoekster moet haar beweerde vervolgingsvrees voor een terugkeer uit het Westen, in casu haar vervolgingsvrees omwille van een (toegeschreven) verwestering, dit is een (toegeschreven) overschrijding van sociale of religieuze wetten of principes, ook nader worden bekeken in het licht van de sociale, morele en juridische normen die in Somalië ten aanzien van Somalische vrouwen gelden en positie van de vrouw in de Somalische samenleving. Hierbij moet tevens rekening worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het behoren tot een specifieke sociale groep, met name dat vrouwen die zich daadwerkelijk (zijn gaan) vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, kunnen worden geacht te behoren tot "een bepaalde sociale groep" (HvJ 11 juni 2024, C-646/21).

B. Toepassing

Uit de landeninformatie blijkt dat het vooreerst van belang is te weten of verzoekster terug zal keren naar een gebied dat wel of niet onder de controle van Al-Shabaab valt.

Verzoekster is afkomstig uit het dorp Abanaale in het district Afgooye, gelegen in de regio van Lower Shabelle, en verbleef regelmatig bij haar tante in de stad Afgooye. Het EUAA "*COI Report Somalia Security*

Situation” van 26 mei 2025, stelt dat Afgoooye één van de zeven districten van Lower Shabelle is. In Lower Shabelle controleert Al Shabaab bepaalde gebieden maar ook andere actoren oefenen controle uit.

De steden Afgoooye en Wanla Weyn bleven onder controle van de FGS coalitie, terwijl de controle over de rurale omgeving meestal wordt aangemerkt als gemengd tussen Al Shabaab en de FSG coalitie (p. 81-82). Waar uit de landeninformatie blijkt dat Al-Shabaab al overtredingen bestraft heeft in gebieden buiten hun controle, meer bepaald in Lower Shabelle, moet dus rekening worden gehouden met deze verduidelijking inzake bepaalde gebieden van Lower Shabelle, zoals geduid in het EUAA *“COI Report Somalia Security Situation”* van 26 mei 2025.

De Raad merkt op dat verzoekster dus afkomstig is uit een zogenaamd “betwist” gebied (*“mixed, unclear and/or local control”*) dat dus niet volledig onder de controle van Al-Shabaab staat (EUAA *“COI Report Somalia Security Situation”* 26 mei 2025, p. 22). Dit stemt overeen met haar verklaringen dat haar dorp Abanaale onder bewind staat van Al-Shabaab en de stad Afgoooye, op vijf kilometer afstand, onder bewind staat van de overheid (CGVS, p. 11-12). In verzoeksters aanvullende nota van 14 oktober 2025 wordt verwezen naar dezelfde kaart (Somalia – Approximate Territorial Control, Political Geography Now) met de situatie op 31 juli 2025 en wordt bevestigd *“Verzoekster is afkomstig uit Afgoooye wat gecontesteerd gebied is ten Noordwesten van Mogadishu en dus ook snel in de handen van Al Shabaab zou kunnen vallen”*.

In deze stand van zaken blijkt niet dat verzoekster afkomstig is uit een gebied waar Al-Shabaab volledig de macht in handen heeft.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd verzoekster de mogelijkheid geboden om te vertellen over haar achtergrond: haar familie, haar buurt, of Al Shabaab de macht had in haar regio en welke regels dan werden opgelegd.

Verzoekster legde uit dat ze in het dorp Abanaale woonde bij haar ouders en broers en zusjes en dat ze ook deels in de stad Afgoooye verbleef bij haar maternale tante, vooral toen die tante zwanger was en ook tijdens de Eid-feesten (CGVS, p. 4). Verzoekster overbrugde de vijf kilometer tussen Abanaale en Afgoooye met de minibussen die melk vervoeren (CGVS, p. 5). Verzoekster ging sinds haar vier jaar naar de koranschool en op donderdag en vrijdag ging ze naar het huis van een mevrouw in het dorp wiens zoon daar aan verschillende kinderen les gaf (Somali, Engels, rekenen en Arabisch) (CGVS, p. 5-6). De jongens en meisjes kregen in de koranschool apart les. Verzoeksters vader is landbouwer en maakt ook gereedschappen voor de landbouw, verzoeksters moeder heeft een tafel waar ze groenten verkoopt. Verzoekster ging soms samen met haar vader naar de velden en ze hielp haar moeder soms bij de verkoop (CGVS, p. 6). In het dorp Abanaale was Al-Shabaab aan de macht, van haar geboorte tot ze vertrok, de overheid was er niet (CGVS, p. 11). In Afgoooye was de overheid aan de macht (CGVS, p. 12). Verzoekster verklaart dat Al-Shabaab geen regels aan de mensen oplegde (CGVS, p. 11). In haar opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud vulde ze aan dat er wel degelijk regels waren, vb. er mag geen contact zijn tussen mannen en vrouwen, een vrouw mag geen oogcontact maken, er zijn straffen als dat wel gebeurt; mensen mogen geen muziek beluisteren in het openbaar en mogen geen memory-stick met muziek hebben, Al-Shabaab dwingt mensen vb. om deze op te eten (administratief dossier, opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud). Al-Shabaab had een klein postje in hun dorp, verzoekster zag hen overdag daar zitten en 's nachts gingen ze weg. De leden van Al-Shabaab liepen soms rond in het dorp, ze deden daar niets belangrijks, ze zag hen gewoon op straat lopen. Er waren geen problemen tussen Al-Shabaab en de mensen in haar dorp (CGVS, p. 12, p. 13). In haar opmerkingen verduidelijkt verzoekster dat als Al-Shabaab er was, de mensen zich gedeisd hielden en bang waren om fouten te maken (opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud). Op de vraag of er andere regels waren in Afgoooye en in Abanaale, antwoordde verzoekster dat ze niet veel verschil gezien heeft. Meisjes mochten alleen over straat lopen en jongens en meisjes mochten niet met elkaar praten (CGVS, p. 12). In haar opmerkingen verduidelijkt verzoekster dat er wel een verschil is tussen Afgoooye en Abanaale: in de stad Afgoooye kan een meisje naast een jongen lopen en je kan er naar muziek luisteren zonder dat iemand er iets van zegt, in de stad kochten ze muziek maar in het dorp kon dat worden afgepakt, in het dorp kan je zware problemen krijgen met Al-Shabaab als je samen loopt met een jongen of je kijkt naar een jongen. In het dorp kun je als meisje (alleen) rondlopen, met de juiste kleding en in de buurt. Als je naar de stad reist, dan moet je onderweg vergezeld worden door vader, moeder of broer (opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud). Er werd haar gevraagd wat de houding van haar familie was tegenover Al-Shabaab, ze antwoordde dat ze Al-Shabaab normaal vinden en haar familie had, vóór het incident met het gedwongen huwelijk, geen problemen met Al-Shabaab (CGVS, p. 14). Verzoekster verduidelijkt dat de houding van haar familie tegenover Al-Shabaab zo was dat ze hen beschouwen als deel van hun leven, ze weten dat ze er zijn, verzoekster zag hen weinig in het dagelijkse leven, ze ging naar school en thuis zorgde ze mee voor het huishouden (opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud).

Uit deze verklaringen en opmerkingen bij haar verklaringen, blijkt dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht inzake concrete beperkingen in haar persoonlijk dagelijks leven in de omgeving waarin ze leefde. Er blijkt wel dat iedereen rekening hield met de aanwezigheid van Al-Shabaab en concreet dat ze vb. niet samen met een jongen op straat mocht lopen.

Inzake haar concrete vrees bij een terugkeer vanuit het Westen, merkt de Raad volledigheidshalve op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nergens gewag heeft gemaakt van een vrees omwille van een terugkeer uit het Westen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verschillende malen gevraagd of verzoekster alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij niet meer zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster antwoordde hierop positief, zonder iets te vermelden over een mogelijk risico omwille van een verblijf in en/of terugkeer uit het Westen (CGVS, p. 28). Evenmin maakte de advocaat van verzoekster gewag van een vrees bij terugkeer naar Somalië omwille van verzoeksters verblijf in België en omwille van het risico om te worden gepercipieerd als 'verwesterd' (CGVS, p. 28). Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 20 november 2024, anderhalf jaar na verzoeksters aankomst in België op 6 april 2023. Dat verzoekster op dat ogenblik van zulke vrees nog geen melding maakte, relativeert deze in zekere mate en betreft een element dat mee in rekening wordt gebracht bij de risico- beoordeling.

Het louter hebben verbleven in een Westers land is in beginsel geen afdoende reden om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om concreet aan te tonen dat zij, omwille van haar verblijf in het Westen, zal worden gezien als een "verwesterd" persoon, dit is iemand die de sociale of religieuze wetten of principes heeft overschreden.

Bij het verzoekschrift legt verzoekster getuigenverklaringen voor van haar werkgever en van een coördinator van vrijwilligerswerk, waaruit blijkt dat zij op haar werk soms mannen moest aansturen en bij het vrijwilligerswerk deelnam aan activiteiten waarin er geen onderscheid gemaakt werd tussen mannen en vrouwen. Zij voegt foto's bij waarop zij te zien is gekleed in een broek en in gemengd gezelschap en filmpjes waarop ze danst op muziek, make-up draagt en haar hoofddoek los draagt. In de twee aanvullende nota's wordt aangevoerd dat verzoekster in België andere waarden en normen heeft overgenomen, ter staving waarvan zij schoolrapporten, een attest taalopleiding Nederlands van een zomerschool, een werkfiche voor de periode juni 2024 - oktober 2025, een psychologisch verslag van 19 augustus 2025 en een eigen brief van 17 oktober 2025 voorlegt. De inhoud van dit psychologisch verslag wordt hierboven weergegeven (p. 30 van dit arrest) en betreft voornamelijk verzoeksters asielrelaas, de inhoud van verzoeksters eigen brief wordt ook hierboven vermeld (p. 31) en betreft voornamelijk het feit dat ze hier geleerd heeft dat je als vrouw ambities mag hebben, dat ze vrijheid heeft, dat ze zich kan kleden zoals ze wil, dat ze wil studeren en werken zonder daarvoor veroordeeld te worden en dat ze een toekomst wil opbouwen waarin ze trots kan zijn op wie ze is.

Impliciet blijkt uit de voormelde stukken dat verzoekster via haar verschillende activiteiten in België kennis heeft gemaakt met het concept van gelijkheid tussen mannen en vrouwen en de vrijheid die daarmee gepaard gaat. De Raad stelt vast dat verzoekster dit naar haar eigen situatie tracht te vertalen maar daarbij zeer vaag blijft. Ze maakt enkel gewag van ambities, vrijheid, onder meer om zich te kleden zoals ze wil, te studeren en te werken en dat ze een toekomst wil opbouwen waarin ze trots kan zijn op wie ze is. Veel concreter wordt verzoekster echter niet en haar betoog blijft dan ook zeer algemeen. Ze blijft dan ook in gebreke om op overtuigende wijze aannemelijk te maken dat ze zich daadwerkelijk vereenzelvigd met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen. Er kan niet ontkend worden dat in het psychologisch attest van 19 augustus 2025 wordt vermeld dat bepaalde zaken in een therapeutische context worden doorgesproken, waaronder ook hoe verzoekster "*de eerste stappen zet in een vrij onbekende maatschappij*". Hieruit blijkt dat België voor verzoekster in augustus 2025 nog steeds eerder een "*vrij onbekende maatschappij*" was zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekster zich werkelijk al vereenzelvigd met bepaalde denkbepelden waarmee zij in België kennis heeft gemaakt.

Echter, meer nog, toont verzoekster in deze stand van zaken niet aan dat dat zij het voordeel van deze gelijkheid in haar dagelijks leven bij terugkeer naar Somalië niet zal kunnen genieten.

Wat betreft haar wens om te studeren en te werken, duidt verzoekster immers niet waarom dit voor haar bij terugkeer naar Somalië niet mogelijk zou zijn. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen redenen waarom verzoekster niet in Somalië zou kunnen studeren en werken en een toekomst opbouwen.

Uit haar verklaringen blijkt dat zij in Somalië van haar vierde tot kort voor haar vertrek naar de Koranschool ging en ze ging ook op donderdag en vrijdag naar het huis van de moeder van een leraar die haar en andere kinderen Somalisch, Engels, rekenen en Arabisch leerde (CGVS, p. 5-6). Ze hielp haar moeder met het huishouden en ging naar de winkel van haar moeder om boodschappen (CGVS, p. 5). Zoals eerder aangehaald is verzoekster enkel sunna besneden. Uit het geheel van haar verklaringen, volgt dan ook dat verzoekster afkomstig is uit een gezin en omgeving die minder traditioneel zijn, gezien haar moeder werkt, haar ouders haar toelieten om, naast de koranschool, ook Engels, rekenen en Arabisch te leren en haar ouders tevens akkoord gingen met een sunna besnijdenis. Hieruit blijkt dat verzoekster is opgegroeid in een gezin waar, ook al wordt Al-Shabaab beschouwd als een onderdeel van het dagelijkse leven, er minder traditionele opvattingen gelden ten aanzien van vrouwen en verzoekster wel degelijk mogelijkheden en kansen werden geboden. Gelet op deze achtergrond maakt verzoekster niet duidelijk waarom zij bij terugkeer naar Somalië niet verder zou kunnen studeren (waarbij ze overigens niet specificeert wat ze zou willen studeren) noch waarom ze zelf niet zou kunnen werken als ze dat wil (waarbij ze evenmin specificeert welk werk ze zou willen doen). Verzoekster vult haar ambities niet nader in en maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat ze deze niet zou kunnen vervullen. Er wordt herhaald dat Al-Shabaab niet aan de macht is in

haar regio en dat het om betwist gebied gaat. Verzoekster toont niet op concrete wijze aan dat wat zij verlangt, niet mogelijk zou zijn in Somalië. De Raad merkt verder op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat haar relaas inzake een gedwongen huwelijk niet geloofwaardig is. Gelet op haar achtergrond, zijn er tevens geen redenen om aan te nemen dat zij niet op een gewone (niet gedwongen) manier zal kunnen huwen. Gelet op deze individuele omstandigheden maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat *“zij bij terugkeer als vrijgevochten vrouw riskeert gepercipieerd te worden als verwesterd en/of ongelovig, als iemand die waarden en normen overschrijdt of van losse zeden is”*.

Verzoekster is opgegroeid en gevormd in Somalië waar ze heeft gewoond van haar geboorte tot haar vertrek op achttienjarige leeftijd. Zij heeft al te maken gehad met Al-Shabaab en kent hun gebruiken, zowel in het dorp Abanaale waar ze woonde als in de stad Afgooye waar ze op bezoek ging bij haar tante (CGVS, p. 4, p. 11-12 en aanvullingen van 6 december 2024 op het persoonlijk onderhoud, opmerkingen bij p. 11 en p. 12 van het gehoorverslag). Zowel in het dorp Abanaale als in de stad Afgooye kan een meisje alleen over straat lopen. In de stad Afgooye kan een meisje naast een jongen kan lopen en kan je naar muziek kan luisteren zonder dat iemand er iets van zegt, in het dorp Abanaale is het anders. Verzoekster is op de hoogte van deze verschillen en toont niet op concrete wijze aan dat ze zich niet terug zou kunnen aanpassen aan deze omstandigheden. In zoverre verzoekster aanstipt dat zij naar muziek luistert en danst, bevestigt de landeninformatie, zoals eerder vermeld, dat buiten de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden er officieel geen beperkingen bestaan op culturele activiteiten zoals muziek, bioscoopbezoek of andere evenementen. De duur van haar verblijf in België alsook haar activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoekster dermate is verankerend in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met Somalië, niet langer bekend zou zijn met de aldaar geldende normen en waarden en niet langer zou kunnen aarden in de Somalische maatschappij. Uit wat voorafgaat blijkt verder niet dat verzoeksters verblijf en ervaringen in België haar op zulke wijze hebben beïnvloed dat zij hier in België waarden of gedragingen heeft ontwikkeld waarmee ze zich daadwerkelijk vereenzelvigd en die haar op zodanige wijze hebben vervreemd van de Somalische samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoekster stelt dan wel dat zij zich gewoontes, verwachtingen, waarden en normen heeft toegeëigend maar zij laat na deze zeer vage beweringen concreet en tastbaar uit te werken of nader in te vullen. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij make-up gebruikt en een broek draagt, toont zij niet aan dat deze uiterlijkheden dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit, dat niet mag worden geëist dat zij deze opgeeft.

Verzoekster heeft nog contact met haar familie, die het goed stelt en nog steeds in haar dorp woont, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij zou terugkeren naar een gebied zonder sociale banden. Verzoekster verklaarde te behoren tot de Badiade clan, die één van de vier clans in Abanaale is, en er zijn nog mensen van de Badiade in Abanaale, verzoekster heeft burens die Badiade zijn (CGVS, p. 10 en 11). Verzoekster toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Somalië niet meer zou beschikken over een sociaal netwerk dat haar kan opvangen. In casu ontwaart de Raad geen uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor dient te worden besloten dat zij zich niet meer zou willen of kunnen aanpassen aan de Somalische samenleving, dan wel dat zij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Verzoekster laat ook na, gelet op haar individuele omstandigheden en haar sociale netwerk, om in concreto aan te tonen dat of waarom het voor haar onmogelijk of onoverkomelijk zou zijn om, wanneer zij naar Somalië zou terugkeren, zich opnieuw in te passen in de plaatselijke maatschappij en cultuur.

Er zijn in deze stand van zaken geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw zal kunnen integreren en functioneren in haar regio en niet haar leven aldaar terug kan opnemen.

Waar verzoekster meermaals in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, dient te worden vastgesteld dat de aldaar gedane vaststellingen niet zonder meer naar haar zaak kunnen worden overgebracht. De Raad wijst er met name op dat het EHRM zich in voormeld arrest op belangrijke wijze heeft gestoeld op de vaststelling dat de beide verzoekers in deze zaak Somalië hadden verlaten nog voor de oprichting van Al-Shabaab, zodat zij geen enkele praktische ervaring hadden met een leven onder bewind van Al-Shabaab. Eén van de verzoekers verbleef bovendien reeds ruim tweeëntwintig jaar in het Verenigd Koninkrijk, een andere verzoeker kende een psychiatrische ziekte. Verzoeksters omstandigheden zijn aldus geenszins gelijkend aan deze van de verzoekers in de zaak Sufi en Elmi.

Wat betreft risico's bij doorreis, wijst de Raad er verder op dat niet blijkt dat verzoekster voor haar vertrek effectief in het vizier stond van Al-Shabaab, noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. Zoals reeds vermeld is verzoekster vertrouwd met de gebruiken van Al-Shabaab. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat elke Somalische onderdaan die via een checkpoint moet passeren, problemen ondervindt. Ook het door verzoekster benadrukte Ambtsbericht stelt dat voornamelijk personen met bepaalde profielen, zoals ambtenaren, politici, militair personeel, andere militaire groeperingen, en dergelijke, bij de controleposten te maken krijgen met geweld, inclusief standrechtelijke executies, door Al-Shabaab (Ambtsbericht, p. 82).

In de landeninformatie kan worden gelezen dat een bron stelt dat hoewel er sprake is van checkpoints onderweg waar belastingen worden geïnd, de meerderheid van de Somalische bevolking over land kan reizen. De expert maakt verder het onderscheid tussen Somalische burgers en personeel van de politie, het leger of de overheid die potentieel het doelwit kunnen zijn van aanslagen of ontvoeringen. Dat het risico op

de weg afhankelijk is van wie je bent en wat je doet, wordt ook onderschreven door andere bronnen (EUAA Country of Origin Information Report: *Somalia Security Situation* van september 2021, p. 42-44; EUAA Country of Origin Information Report: *Somalia Security Situation* van februari 2023, p. 51-53). Uit niets blijkt dat verzoekster een profiel heeft dat bij terugkeer zou worden geïsoleerd.

Verzoekster toont in de huidige stand van zaken ook niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geïsoleerd bij de controleposten. Verzoeksters veeleer theoretisch betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, waarbij zij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022, volstaat niet. Verzoeksters land van herkomst betreft Somalië, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat niet blijkt dat een terugkeer voor een Somalische onderdaan zonder risicoprofiel, zoals verzoekster, in regel problematisch is.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster in deze stand van zaken een gegronde vrees omwille van een terugkeer uit het Westen niet aannemelijk, noch maakt zij, gelet op haar individuele omstandigheden, aannemelijk dat zij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering, d.i. een (toegeschreven) overschrijding van sociale en religieuze wetten of principes.

3.3.5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïsoleerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, moet er derhalve sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn antwoord op de vraag tot bescheiden en inlichtingen op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet van 17 oktober 2025:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op

<https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2025-10/2025_CG_Somalia.pdf of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation van mei 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20250526.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments van 13 augustus 2025, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2025_08_EUAA_COI_Query_Response_Q24_Somalia_Major_political_security_and_humanitarian_developments.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.p df](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *supra*). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering alShabaab (AS) en in minder mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van een totale oorlog tegen AS slaagt de regering-Hassan Sheikh Mohamud niet het momentum, gestart in augustus 2022, vol te houden. Dit onder meer door logistieke, organisatorische en financiële problemen. Bijkomend verhinderen onenigheid op politiek vlak en interclan geweld het momentum. Eind 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Deze vernieuwing is cruciaal om een veiligheidsvacuüm te voorkomen. Ondanks de officiële start op 1 juli 2025 van de nieuwe vredesmacht van de Afrikaanse Unie kampt het AUSSOM met aanzienlijke financieringsproblemen en een tekort aan troepen. Begin 2025 lanceert AS een groot offensief waardoor eerdere successen van de regering worden teruggedraaid en de controle over belangrijke routes en steden, waaronder gebieden in de buurt van Mogadishu, wordt versterkt. Tegen deze achtergrond besluit president Hassan Sheikh Mohamud eind maart 2025, enkele dagen na een ASaanslag tegen zijn persoon, op te roepen tot een Nationale Dialoog, met als doel alle belangrijke politieke actoren en oppositieleiders te verenigen tegen de gemeenschappelijke vijand. De centrale overheid heeft echter intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen. De deelstaten Puntland en Jubaland schorten de banden met de centrale overheid op vanwege politieke geschillen. De vanaf oktober 2023 door de federale overheid erkende en gesteunde SSC-Khatumoregering in de betwiste noordelijke regio's, maakt het federale landschap nog complexer. Het begin van de tweede ambtstermijn van de Amerikaanse president Trump vertaalt zich in een toename van luchtaanvallen in Somalië tegen de Islamic State in Somalia (ISS) in Puntland – waar begin 2025 een offensief is gestart tegen de groepering – maar ook tegen AS in Zuid- en Centraal-Somalië in een poging om de terreinwinst tegen te gaan. Ook het geweld tussen clans houdt aan.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen

rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Lower Shabelle te worden beoordeeld. In de voormelde *EUAA Country Guidance: Somalia* wordt geoordeeld dat de regio Lower Shabelle een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Al-Shabaab oefent de controle uit over de meeste gebieden in de regio, waaronder verschillende controleposten, en gebruikt de regio als een strategisch gebied om de voedselvoorziening te controleren en aanvallen uit te voeren in het zuiden van Somalië. De beloofde antiterreuroperaties in South West in juli 2023 bleven aanvankelijk beperkt. Eind 2024, begin 2025 waren er verschillende antiterreuroperaties gericht op al-Shabaab strongholds, schuilplaatsen en checkpoints met luchtaanvallen op al-Shabaab-leden. In maart 2025 had de groepering de controle over strategische locaties en bijbehorende bruggen in de regio overgenomen. In juni 2025 lanceerden het Somalische leger en geallieerde troepen 'Operatie Silent Storm', gericht op de bevrijding van gebieden onder de controle van al-Shabaab. Deze operatie was echter slechts gedeeltelijk succesvol. Tientallen burgers kwamen in de regio om het leven door drone-aanvallen van de federale overheid, patrouillerende ATMIS-troepen, artillerievuur en door niet-geïdentificeerde explosies. Medio 2024 werd ook een opmerkelijke toename van clanconflicten gemeld die escaleerden tot gewapend geweld.

Volgens een rapport van *Integrated Food Security Phase Classification (IPC)* telt de bevolking van Lower Shabelle in september 2024 1.593.117 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. In de *COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update)* wordt gelezen dat ACLED tussen 1 december 2023 en 1 december 2024 727 geweldsincidenten registreert in de regio, waaronder voornamelijk battles (570) en explosions/remote violence (129). De meeste battles zijn (hit-and-run-)aanvallen door AS tegen de aanwezige veiligheidstroepen met name ATMIS, SNA, de SNA Special Forces, NISA, SPF en de lokale politie. Het zijn voornamelijk vuurgevechten, hoewel AS occasioneel ook raketwerpers en handgranaten inzet. Voor 70 incidenten noteert ACLED een veiligheidsdienst als actor. Het zijn antiterreuracties waarbij AS-posities worden aangevallen, geweld tussen de veiligheidstroepen onderling en aanvallen tegen clanmilities, vaak omdat deze een illegale controlepost bemannen. ACLED noteert ook 20 incidenten van clangeweld onder battles. De incidenten onder explosions/remote violence zijn terreuraanvallen met geïmproviseerde bommen, granaten en mortieren. AS viseert de veiligheidsdiensten maar raakt soms ook burgers en sommige IED-aanslagen zijn gericht tegen burgerdoelwitten. Andere aanvallen zijn gericht tegen controleposten bemand door veiligheidsdiensten. Verder voeren de veiligheidsdiensten luchtaanvallen uit tegen AS-posities en mortieraanvallen tegen vermoedelijke AS-schuilplaatsen waarbij soms de burgerbevolking getroffen wordt. ACLED noteert in totaal 727 dodelijke slachtoffers door het geweld in de regio Lower Shabelle voor deze verslagperiode. De meerderheid van de dodelijke slachtoffers zijn soldaten en SNA-strijders die sneuvelen tijdens militaire operaties of AS-aanvallen op militaire doelwitten en clanmiliteleden door interclangeweld en vuurgevechten met veiligheidsdiensten. Op 23 maart 2024 laat AS een autobom ontploffen aan een legerbasis in het dorp Busley (Marka). Hierop volgt een zwaar vuurgevecht. ACLED noteert 67 doden door dit geweld. Dit is het hoogst aantal geregistreerde doden per incident voor deze regio in deze verslagperiode. ACLED noteert ook 7 burgerdoden die als omstaanders sneuvelen tijdens vuurgevechten. Het geweld onder de noemer air/drone strike heeft 147 doden tot gevolg. ACLED noteert 21 burgerdoden bij een luchtaanval tegen een AS-standplaats in het dorp Baldooska. In totaal noteert ACLED 66 burgerdoden voor 49 incidenten onder civilian targeting. AS voert IED-aanvallen uit gericht op off-duty-veiligheidspersoneel, maar ook op civiele structuren zoals een jeugdhuis en busstation. Daarnaast voert de terreurgroep nog gerichte moordaanslagen uit waarbij het onder meer een clanouder, soldaten in burger en burgers verdacht van spionage, doodschiet. De veiligheidsdiensten zijn in 18 incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, betrokken. ACLED noteert hier 25 burgerdoden. Clangeweld is verantwoordelijk voor 3 burgerdoden.

Uit de *EUAA Country Guidance: Somalia* van oktober 2025, blijkt dat ACLED in Lower Shabelle 1.655 veiligheidsincidenten registreert tussen 1 april 2023 en 31 juli 2025 (gemiddeld 13,8 incidenten per week), resulterend in 2.601 dodelijke slachtoffers (ongeveer 163 doden per 100.000 inwoners). Al-Shabaab was betrokken bij 1.302 van het totale aantal veiligheidsincidenten. Tussen 1 april 2023 en 16 maart 2025 raakten 78.367 personen ontheemd uit Lower Shabelle vanwege het conflict en de onveiligheid.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie en in navolging van de *EUAA Country Guidance: Somalia* van oktober 2025, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar Lower Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In haar verzoekschrift en eerste aanvullende nota wijst verzoekster op de veiligheidssituatie in Lower Shabelle en meent dat de hierin vermelde landenrapporten aantonen dat de veiligheidssituatie *anno* 2025 in Somalië nog steeds zorgwekkend is.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Lower Shabelle verschillende factoren in ogenschouw werden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals de aanwezigheid van actoren van geweld; het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de aard van de gebruikte methodes en tactieken, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of hun regio van herkomst te verlaten. De analyse van de veiligheidssituatie dient aldus als een geheel te worden gelezen.

Doorheen de geciteerde informatie in verzoeksters aanvullende nota wordt vooral melding gemaakt van aanhoudende en olopemde gevechten tussen overheidstroepen (al dan niet gesteund door clans) en Al-Shabaab. Daarnaast worden diverse hypothesen geformuleerd en uitgewerkt met betrekking tot mogelijke verdere ontwikkelingen in dit verband. Er wordt vastgesteld dat de informatie waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift en aanvullende nota in lijn ligt met de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld.

De Raad treedt derhalve voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie, die gebaseerd is op actuele landeninformatie, bij, met name dat niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar Lower Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de persoonlijke omstandigheden nog terdege geoordeeld:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Lower Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

In het verzoekschrift gaat verzoekster in op persoonlijke omstandigheden die volgens haar de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld verhogen. Zij zet in dit verband uiteen dat zij verwant is met de boon kaste en dat zij de oudste dochter is van het gezin. De boon kaste vormt een minderheidsgroep, waardoor zij minder of helemaal niet kan rekenen op bescherming van de overheid of de legertroepen, die uit meerderheidsclans zijn samengesteld. Niet alleen kan men niet op bescherming rekenen, het behoren tot een minderheidsclan lijkt ook een groter risico te vormen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Ook lijken zij een groter risico te lopen op moorden, ontvoeringen, verkrachtingen... waarbij dit niet wordt bestraft en dit vaak zelfs met instemming van lokale of federale autoriteiten gebeurt. Toegang tot humanitaire hulp en bijstand wordt hen ook soms geweigerd. Als oudste dochter van het gezin hielp verzoekster zowel haar vader als haar moeder bij hun werkzaamheden: met haar vader (een landbouwer) ging ze soms naar de velden en ze hielp ook haar moeder, die een tafel had waar zij groenten verkocht; wanneer haar moeder even wilde rusten, dan loste verzoekster haar af. Haar moeder kocht de producten in Afgooye. Verzoekster legt in het verzoekschrift uit dat zij als oudste van het gezin deze taken opnieuw op zich zal moeten nemen en daar ook de noodzakelijke verplaatsingen voor zal moeten maken. Om naar Afgooye te gaan, passeert zij mogelijk de belangrijke bevoorradingsroute tussen Baidoa/Buur Hakaba en Afgooye. Verzoekster verwijst naar landeninfo waaruit blijkt dat Al-Shabaab in haar regio aanwezig zijn langs de bevoorradingsroutes tussen Mogadishu-Afgooye-Baidoa en dat zij gebruik maken van IED-aanvallen waarbij veel slachtoffers vallen. Verzoekster zal ook een aantal checkpoints moeten passeren, zowel van Al-Shabaab als van de Somalische overheid, op de terugweg naar haar regio van herkomst. Naast het risico op vervolging aan deze checkpoints, is er ook een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld aan deze checkpoints.

Zoals reeds gesteld in punt 3.3.5.11. kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij als boon lid is van een minderheidsclan en hierdoor een groter risico loopt. Verzoekster verklaarde immers te behoren tot de Badiade clan, die één van de vier clans in Abanaale is, en zij verklaarde dat nog mensen van de Badiade clan in Abanaale zijn, zoals vb. haar burens (CGVS, p. 10 en 11). Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk tot een minderheidsclan te behoren en dat zij om die reden een groter risico zou lopen om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zoals reeds gesteld in punt 3.3.5.12. is verzoekster afkomstig uit het dorp Abanaale in het district Afgooye, gelegen in de regio van Lower Shabelle. Ze verbleef ook regelmatig bij haar tante in de stad Afgooye. Het EUAA “*COI Report Somalia Security Situation*” van 26 mei 2025, stelt dat Afgooye één van de zeven districten van Lower Shabelle is. In Lower Shabelle controleert Al-Shabaab bepaalde gebieden maar ook andere actoren oefenen controle uit. De steden Afgooye en Wanla Weyn bleven onder controle van de FGS coalitie, terwijl de controle over de rurale omgeving meestal wordt aangemerkt als gemengd tussen Al Shabaab en de FSG coalitie (p. 81-82). De Raad merkt op dat verzoekster dus afkomstig is uit een zogenaamd “betwist” gebied (“*mixed, unclear and/or local control*”) dat dus niet volledig onder de controle van Al-Shabaab staat (EUAA “*COI Report Somalia Security Situation*” 26 mei 2025, p. 22). Dit stemt overeen met haar verklaringen dat haar dorp Abanaale onder bewind staat van Al-Shabaab en de stad Afgooye, op vijf kilometer afstand, onder bewind staat van de overheid (CGVS, p. 11-12).

De Raad wijst erop dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat zij de persoon was die de inkopen moest doen voor de tafel/winkel van haar moeder: haar moeder ging zelf naar Afgooye om de producten te halen of haar vader, ook de buurvrouw ging soms naar Afgooye om daar gerief te kopen (CGVS, p. 6-7). Zelf ging verzoekster vooral naar Afgooye om haar tante te bezoeken en ze verklaarde dat ze de vijf kilometer tussen Abanaale en Afgooye overbrugde met de minibussen die melk vervoeren (CGVS, p. 5). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dus dat ze regelmatig over en weer ging van Abanaale naar Afgooye, ze heeft hierbij nooit melding gemaakt van gevaarlijke situaties voor haar. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat verzoekster enkel de route zou kunnen nemen die in het verzoekschrift wordt geschetst en waar zij een belangrijke bevoorradingsroute zou moeten passeren.

Waar zij verwijst naar checkpoints, wordt herhaald dat uit niets blijkt dat verzoekster een profiel heeft dat bij terugkeer aan checkpoints zou worden geïdentificeerd. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat elke Somalische onderdaan die via een checkpoint moet passeren, problemen ondervindt. Ook het Ambtsbericht stelt dat voornamelijk personen met bepaalde profielen, zoals ambtenaren, politici, militair personeel, andere militaire groeperingen, en dergelijke, bij de controleposten te maken krijgen met geweld, inclusief standrechtelijke executies, door Al-Shabaab (Ambtsbericht, p. 82). In de landeninformatie kan worden gelezen dat een bron stelt dat hoewel er sprake is van checkpoints onderweg waar belastingen worden geïnd, de meerderheid van de Somalische bevolking over land kan reizen. De expert maakt verder het onderscheid tussen Somalische burgers en personeelsleden van de politie, het leger of de overheid die potentieel het doelwit kunnen zijn van aanslagen of ontvoeringen. Dat het risico op de weg afhankelijk is van wie je bent en wat je doet, wordt ook onderschreven door andere bronnen (EUAA Country of Origin Information Report: *Somalia Security Situation* van september 2021, p. 42-44; EUAA Country of Origin Information Report: *Somalia Security Situation* van februari 2023, p. 51-53). Verzoekster toont in de huidige stand van zaken ook niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden geïdentificeerd bij de controleposten, noch dat er persoonlijke omstandigheden zijn in haren hoofd waardoor zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden laat gelden die voor haar het risico verhogen om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.3.6.3. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat in haren hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het standpunt dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,
A. DE SMET,
I. FLORIO
T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO